

Ztráta paměti

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Ztráta paměti.

Charis otevřela okno a nadechla se. Ta nádhera! Připadala si jako ve snu. Ne v obyčejném snu, ale přímo ve středu zázračného dění, které nečekaně splní všechny pošetilosti, jaké jí kdy připadly na mysl. Rázem byla malou holčičkou, která sní o volné přírodě. Jako by velká Charis najednou mohla otevřít okno do bájného světa před malou Charis, plížící se za dobrodružstvími velkých koridorů vesmírné přestupní stanice. Jako by sama sebe v dětské podobě mohla přenést přes bariéru času sem a pobídnout, ať si sáhne. Ano, velká Charis se skutečně ocitla mezi stromy a rostlinami, po jakých vždy toužila a zároveň byla dost rozumná a ostražitá, aby nikomu neodhalila ani střípeček z tajného snění.

Před jejíma očima se pohupují větve opravdových stromů, v jejich větvích vržou a pískají ptáci. Vzduch není možné srovnat s žádnou vůní nebo laboratorními pachy, v jakých zatím žila. Nebo jaké si myslí, že jenom poznala. Snad proto stále ještě nedokázala do zeleného údolí shlížet lhostejně. Zarazila se, logika tu nějak pokulhává. Stále ještě? Vždyť tenhle pohled má znát už dva roky! Podle Gerna. Všechno, co od té nehody Charis ví, jí řekl on.

Ztráta paměti je zvláštní věc. Charis by mohla přísahat, že zhruba před měsícem, před třiceti až dvaatřiceti dny, ještě pracovala na stanici. Dokázala by vyjmenovat všechny kolegy, mohla by zasednout k výsledkům výzkumu a pokračovat. Vyvolala si z paměti všechno. Tváře, zvuky, pachy. Je to ale pravda? Pokud se nemůže spolehnout na svou největší přednost, výkonný analytický mozek, plný informací, k čemu tady je?

Znovu cítila slzy. Paula a Karii sice nejspíš oplakává po desáté nebo patnácté, ale jestli si dokázala pamatovat pouhé dva poslední týdny svého současného života, nesmí se jí divit ani Gern. Pokaždé, kdy Charis opět pochopí, že ztratila část minulosti, začne oplakávat znovu, její ztráta se znovu obnoví.

Nic z toho, cop pamatuje, není pravda. Vzadu v minulosti zůstali mrtví, její výzkum skončil a ona během léčení potkala Gerna. Dost podivný exemplář pozemšťana, který by se dal přiřadit k ekoteroristům. Škoda, že Charis netuší, jak to bylo. Ona a on... Přírodní šílenec?

Pravděpodobnější je sice fakt, že Gern má dost prostředků na exkluzivní krátkodobé kúry během cest a ještě víc na nerušený pobyt v jakési rezervaci, v níž vybudoval tohle sídlo a nepotřebuje žádnou techniku. Až na centrálu, kterou má schovanou tak dobře, že Charis vůbec netuší, kde. Tedy – nepamatuje si to.

„Člověku stačí, co tu teče a roste, křesadlo na oheň a dobrý nůž,“ tvrdil. Charis pokaždé napadl velice jednoduchý argument, že bez techniky by se nedostal ani do toho lékařského centra, kde se poznali, ale nechala to být. Nemělo cenu s Gernem polemizovat, zvláště za předpokladu, že už podobné námitky pravděpodobně použila dřív. Neviděla žádnou výhodu v podřízenosti, která by z jeho poznámky mohla vzejít. I tak si připadá dost hloupě.

Každý ví, že s modulacemi její úrovně je člověk okamžitě přínosem pro jakýkoliv pracovní tým. Přijala sice několik rad Karii, starší a docela milé výzkumnice, která zobecňovala mezilidské vztahy až na úroveň otázek ženy kontra muži, ale nemínila je dodržovat extrémně. Pokud je nutné přijmout fakt, že je manželkou Gerna, neznamena to, že by souhlasila se závislostí nebo podřadným postavením. Pravděpodobně jsou partnery na stejné úrovni a tak to také zůstane. Budiž, je to podivín – ale ona je přece také výjimečná osobnost. Za Gernem určitě stojí nějaký majetek, ona je cenná sama o sobě. Nemají si co vyčítat, naopak jsou tu důvody, proč se vzájemně respektovat a uznávat. Ano, tohle podle posledních dvou týdnů sedí. Je to logické, téměř jediná jistota ve zradě, kterou páchá Charisino paměťové centrum.

Kde ten chlap zase je? Musel odejít ještě za úsvitu. Ach ano, chtěl nalovit kareny, ryby, které už prý po ránu neberou. Na tom kousku břehu, jaký Charis obhlédla z okna, vidět nebyl. Zatím je tedy dost času. Gern chce, aby mu pomáhala s přípravou. Na to si zvyká asi nejhůř. Ach jo. Pokrčila rameny a rozhlédla se po místnosti.

Ovšemže tu má hodně povědomých věcí., ale do Charisiny paměti nepatřila přesně tahle široká postel s mosaznými čely, přesně tyhle kožešiny na stěnách nebo kartounové záclony. Říká se záclona těm pruhům z potištěné látky nebo jen tomu krajkovému? Možná opět popletla název a zdobení oken má nazývat jinak. Povzdychla si. Zkrátka tohle všechno, stejně jako ostatní zařízení ve srubu, znala

dobře z historických a zábavných snímků. Vlastně vůbec netušila, že by v současnosti mohl někdo žít v něčem takovém! Jenom ta látka na oknech! Snad se dá získat v nějakém skanzenu.

Kam se to vlastně dostala? Stromy venku nevypadají pozemsky. Ostatně, na zemi takové odlehlé kouty volné přírody snad ani neexistují. Nějaká kolonie? Charis hned před očima naskočil přehled čtyřiceti kolonizovaných planet s biotopy, podobnými Zemi. Jenže tohle může být i svět, kde je Gern hostem a vládnou mu tvorové, nepodobní lidem. Ti ovládají zhruba dvacet dalších známých světů. Plus odhadem několik desítek dalších známých planet, kde by člověk dokázal přežít. Hm, to si moc nepomohla.

Gern je opravdu zvláštní, divně umanutý a posedlý tou svou "čistotou života". Nejradši by tady pobíhal jen v tom, co si nalovil a nasbíral. Musel být dost zklamaný, když si zatím dokázal sešít jen tenké obutí! Mocasíny tomu říkal, pche! Šlapací běs by zněl případněji, a to by ještě bylo laskavé. Charis se uličnicky rozesmála.

Kdyby tak Gern tušil, že má vedle sebe odborníci i na pravěk, která mu určitě celá žhavá vysvětlí kouzla s kůží, lýkem a senem! Kurz zručnosti na Gama devět Charis nemá v záznamech. Alespoň někdy se může potajmu usmívat, když tenhle pan Všechnovím důležitě vyrábí z přírodnin a mluví o návratu do lůna přírody. Zvláštní je, že ani jednou nenaznačil, že by mu už svoje znalosti naznačila. Možná si Charis udržuje stejný vzorec chování? Nebo nebyla vhodná chvíle? Možná je Gern tak ješitný, že chce na všechno přijít sám.

Teď například střádá maruří kůže na plst'. Hodlá z nich oškrábat srst, hračička. Jakpak dlouho ho to bude bavit? Ne, nebude se mu smát. Charis není zlomyslná ani škodolibá, možná mu nakonec poradí. Ostatně, Gern jí už ukázal, že umí s problémem zápasit. Takže tři, možná čtyři kůže odsrstí. Škoda, že Charis zapomněla, co všechno spolu zažili! Jistě by to vydalo na dobrou komedii.

*

Možná to byl chlad od říčky, možná ji zamrazila vzpomínka na ono udivené ráno na palubě Mustangu. Nebo si uvědomila další podivnost? Určitě by se nedovedla

Gernovi pro ty mokasíny posmívat dva roky. To je zvláštní... Možná to Gern ví, může se ho zeptat. Je dost tvrdohlavý na to, aby si v těch měkkých botách klouzal z pouhého principu.

Ach ano, Mustang... Zajímavé jméno pro obchodní a cestovní loď! Otevřela oči a necítila žádnou změnu, pamatovala si jen rychlé uléhání do kapsle. Paul jí pomáhal, zkontroloval připojení... Byl tak pozorný, zacházel s ní jako s cenností. Jenže to už dávno není pravda.

Sotva se tedy Charis vzpamatovala z pochopení, že jí z paměti dočista zmizelo nějakých pětatřicet měsíců života, zpestřil jí Gern další ráno zákazem veškerých potravinových doplňků. Prý už je zase čas jim odvykat, protože opustí mikroklima umělého prostředí.

"Ten týden to vydržíš a doma máme lepší, přírodní zdroje. Copak nevzpomínáš, jak to u latríny zabíjí mouchy? Ach promiň, miláčku, neuvědomil jsem si, zase máš to období..."

Jinak byl ohleduplný, mnohem příjemnější, než kdy dokázal Paul. Musí to být zajímavý muž, jestliže se o ni tak pozorně stará a snáší ty hrozné výpadky paměti! Začínají prý při nich znovu a znovu od začátku. Před několika dny Gern znovu celou historii jejich manželství vyprávěl, jako by mu to vůbec nevadilo. Charis napadlo, že každé malé děcko je dvakrát samostatnější, než ona. Přinejmenším si pamatuje, kdo je a kam patří.

Pomalou končí lhůta, v níž se většinou paměť zlepší, prý se jí už vracívají i útržky společných let s Gernem. Charis se dotkla pelesti postele, příjemně chlupatých kožešin i dřevěné stěny. Každý dotek v ní probouzel zvláštní pocity. Opět se vracela ke splnění snů. Malá dvířka ke Gernovi... Spal vedle, i když jsou manželé. Prý aby měla klid. Nežádal ani polibky, sebemenší její doteky. Uličnicky mu jiskřily oči, když tvrdil, že si počká, až se do něj jeho Charis znovu zamiluje. Prý mu tím bohatě vynahrazuje jakoukoliv starost... Ješita, další důkaz. Jakže jí Karia radívala?

„Dej mužskému prostor, aby se cítil silnější, než jsi ty i se všemi modulacemi. Stačí jedna oblast, kde bude mít navrch, a máš vyhráno.“

U Paula to byly nepochybně životní zkušenosti kolem sexu. U Gerna její závislost, vyvolaná nehodou. Hm, záchrana nebo ochrana princezny, právě tak ideální možnost, jaké si podle Karii muži cení nejvíc.

Charis opatrně zvedla džbán, stojící na oprýskaném podnosu na komodě. Nalila z něj vodu do malovaného umyvadla. Nejtěžší bylo zvykání na funkce předpotopních předmětů. Něco jiného je znát teorii, něco jiného ohmatat rozmanité materiály. Prý je už několikrát brala jako součást normálního života a dokonce si libovala v originálních pocitech, které v ní probouzely. Neuvěřitelné! Charis se v tom Gernově líčení naprosto nepoznávala. Nervózně se zasmála. Libuje si v primitivním životě a přitom si dál myslí, že jsou ty věci předpotopní?! Takže Gernovi něco předstírá a přitom se neprostila od rouhačských myšlenek? Taková přece nikdy nebyla.

Brr! Studená voda na tváři štípe jako tisíc drobných jehliček a Gern tvrdí, že zrovna tohle má ona ráda! Na TOHLE se tedy určitě bude rozpomínat hodně dlouho! Kde jsou všechny iontové válce nebo alespoň výživný sprchový roztok? A to by měla být ještě ráda. Prý tu bylo sucho, Gern tedy omezil omývání na pouhou vodu v -smaltovaném? Ano- umyvadle- Proud vody z děravé nádoby – hm, konve - jednou denně a libovolné množství koupelí v řece. Tůhle! Ona že se má koupat v zeleném roztoku s miliardami mikrobů, prvoků a kdejaké žoužele včetně ryb! A určitě navíc strašlivě studené

Potom následovalo utírání do tkanin, ale brzy zjistila, že to může být ohromně příjemná zkušenost. Ale žádné tření a působení solou, jak jí předváděl gern! Jen zlehka přiložit a vychutnávat si vsáknutí kapiček. Přejít vody z pokožky do látky. A někdy se jí zdálo, že ten proces dokonce i slyší.

Kontakty, to je další úžasné dobrodružství. Malá Charis se s ním smutně rozloučila už při první výběrovce, kdy jí pedagogický poradce jasně vysvětlil, že její modulace nepřipouští vstup na žádnou planetu, přesněji do přirozených biotopů jakéhokoliv známého světa.

„Jsi dost vospělá, abys pochopila a přijala holé a neměnné fakty,“ řekl jí PP v den, kterým končilo Charisino dětství. „Tvým domovem jsou laboratoře bez přímých kontaktů s biologickým materiálem. Ani stanice se společenským programem, ani cestovní lodě. V přepravních tělesech jsi omezena průměrným časem pobytu, takže musíš počítat se stázovými kapslemi.“

Takže žádné výlety do vzdálených oblastí. Žádné objevování a průzkumy. Byl to velmi hořký vstup do období cíleně zaměřených studijních programů. Jistěže byla brzy zaujatá a dostatečně vytížená dvaceti hodinovou denní výukou, ale ve snech tajně dál odmítala život omezený pouze na laboratorní mikrosystémy.

Dotknout se obyčejné hroudy hlíny! Rozmáčknout ji v dlani a pozorovat, jak se sype k zemi. Tady u Gerna to konečně mohla udělat. Prach, zalezlý do kůže, je sice odporně suchý, ale konečně si to vyzkoušela a víc se tím trápit nebude.

V těch čtyřech letech byla ještě tak naivní, že se zeptala. PP se zatvářil, jako by ho svou hloupostí ranila. Byl to straší muž, který si nevyrovnával vrásky, ale nosil umělé vlasy hnědé barvy. Vypadal trochu nepatřičně a kdykoliv si olízl tenké rty, připadalo Charis, že se od rozhovoru s ní vzdaluje. Nebo že by sice chtěl svůj čas a pozornost věnovat jí, ale jinak, než neosobním spojením na dálku.

„Veškeré přírodniny jsou ti přece přístupny. Samozřejmě, že zprostředkovaně, jako měřitelné a zkoumatelné veličiny. Je to mnohem sofistikovanější, než různorodé, převážně nepříjemné dotykové vjemy.“

Možná měla na poradce smůlu, možná nesplnila jeho očekávání, jak měla. Snad proto milovala vzdělávací kurzy a semináře, dotýkající se alespoň teoreticky zapovězeného „opravdového“ světa. Samozřejmě absolvovala pouze jejich varianty pro SGV. Možná ji nechtěně vyprovokoval, aby takové vzdělávání cíleně vyhledávala.

„Nevidím žádný praktický smysl pro takové plýtvání tvým drahocenným časem. Pamatuj, že jsi výdobytkem lidské rasy, že jsi povinna službou nahradit prostředky, které do tebe byly investovány. Nahodilé vzdělávací programy postrádají hodnotu uceleného komplexu.“

„Podle odstavce a) kapitoly sedm o právu SGV na spojení časových jednotek za účelem regenerace si mohu volnočasové aktivity volit nikoliv podle obsahu, ale v omezení, vyplývajícím z modulace,“ odbyla ho tehdy.

Když o tom pověděla Karii, kolegyni hned napadlo, že asi neměl moc úspěšné období a chtěl dělat chytrého. Vždyť nechal bez povšimnutí osm předešlých výukových bloků a začal s napomínáním ve chvíli, kdy se svou zájmovou vědeckou prací stála před obhajobou doktorského titulu.

Charis Karii nespověděla, že se zpočátku vyptával na vztah s Paulem. Byl značně nespokojený se stručnými odpověďmi. Olizoval si rty a díval se na ni tak zaujatě, jak to vždycky nesnášela. Teprve potom zaútočil na nesmyslné plýtvání schopnostmi, které tak rázně ukončila. Od té doby se neozval a Charis ho nepostrádala.

*

Co se Charis pamatovala, nesáhla nikdy holou rukou na rostlinu nebo zvíře, včetně palubových speciálů. Kontakt byl vyloučen i při hydroponické výrobě potravin. Gern nad tím krčil rameny.

"Jsi vesmířanka, no a co? Tím spíš ti návrat ke kořenům prospěje! Důvěřuj znovu tomuhle kraji. Složením půdy a vody dokáže zastoupit část přechodové kúry. I to jídlo, které si děláme, je pro tebe stvořené jako na míru. Pořádná porce ryb, šťavnatá pečínka z marura a jsi do týdne čilejší, než kdykoliv předtím!"

Paul by vlastním očím nevěřil, že tu Charis chodí v trávě. Ale Gern měl asi pravdu. Když se Charis prohlížela ve velkém zarámovaném zrcadle, musela uznat, že už připomíná kolonistku. Oči měly po několika dnech života ve srubu lesk a tváře zčervenaly. Zarazila se. Opět je něco divně. Její organizmus že přivyká bez dalších přechodových preparátů? I když vezme do úvahy tu sílu zdejší přírody, na kterou věří Gern... Je to prostě úžasné! Jenže jak k tomu došlo? Nějaké nové postupy, o kterých nevěděla? Má Gern až tolik možností, že prošla remodulací organismu? Copak to už není pouze teoretická věc?

Vždycky měla na paměti, že ona nikam na planetu nemůže, že alergické reakce způsobí její neodvratnou smrt. Moc dobře věděla o zoufalcích, kteří zatoužili žít

v přírodě. O trosečnících, kteří se zachránili jenom tím, že se zavřeli do nějakého modulu. Hm. Copak má někdo šanci zlomit modulace holou touhou, zarputilostí nebo pevnou vůlí?!

Pochybovačně zavrtěla hlavou. Snad právě proto, že zde není poprvé, že už tady byla, je naprosto zřejmé, že se během měsíců, zmizelých z její paměti, udály v jejím organismu zásadní změny. Zatím ponechá stranou podrobnosti procesu. Možná i ty jsou příčinou výpadků vzpomínek. Určitě by se Charis náramně ráda velmi podrobně a v souvislostech dozvěděla, co s ní kdo udělal, že je schopná žít mimo své hodně výlučné prostředí.

Při oblékání zase kroutila hlavou nad svými neobratnými prsty. Jako kdyby opravdu nikdy nezapíнала knoflíky! Copak pokaždé při výpadku paměti zapomene i zručnost?! Ta se přece ukládá mimo hlavní centra. Bezděčné pohyby těla, které si leccos pamatuje i bez vedení myšlenkami, by si měly poradit, kdykoliv nechá prsty pracovat bezděčně. Je poškozené i tohle centrum? Gern jí odmítá sdělit podrobnosti, doktorské řečičky si nepamatuje, jenom doporučení. Ten s ní ale musí mít trpělivost! Otočila se k zrcadlu a nadechla:

"Charis Miren, několikrát se nadechni a přijmi, co máš. Pracovala jsi na stanici Chrona D52, sekce geomagnetický výzkum potenciálních surovinových zdrojů. Stala ses družkou svého šéfa Paula Ferise a současně celé čtyři roky makala jako šroub. Před třemi roky centrálního času stanici napadli a zničili ekoteroristé. Paul tě nacpal do únikového modulu a jako jediní jste se dostali pryč. Jenže došlo k výbuchu a poškození Paulova transportního pouzdra. Tebe našli, zachránili, poslali do rekreační zóny. Cestou ses potkala s Gernem, navštěvoval tě a po dohadování s lékaří nakonec odvezl sem. Létáš odtud na kontroly, ale stav děr v paměti se výrazně nelepší. Poslední ztráta paměti před necelým měsícem, cestou na prohlídku..."

Dívala se do zrcadla na povědomou tvář, sledovala každé její hnutí, ale část těch slov jí byla naprosto cizí. Dokonce i jméno jako by jí slušelo kratší. Nebo si Gris říkala ve svých dětských snech? Gris – Charis. Ne, jenom se jí z toho motá hlava. Nemá to cenu. Poctivě si prošla cvičením, které opět působilo dojmem dobře

recitované stati. Po útržcích ze zmatku na stanici – jen pusto a prázdno. Nasadila vlasy a vyšla z pokoje.

"Tak jsem tady, kotě! Dneska si zopákneš, jak vyvrhnout karenu. Netvař se tak vyděšeně, jenom jednu, ostatní udělám sám!"

Charis přešla zkoumavým pohledem svého muže i trs ryb. Pravděpodobně se do něj opravdu zamilovala. Bylo by to celkem logické vzhledem k povídačkám o vzájemné přitažlivosti naprosto odlišných jedinců. Paul jí kdysi vysvětlil, že je to přímo zákonitost a tak jako uchvátila ona jeho, propadne i Charis Paulovu kouzlu. Pouze ji brzdí přemíra vymodulované inteligence, což je ovšem potřebné zase kvůli pracovnímu zařazení. Smířila se tedy s tím, že je nutné si zvykat – a čekat na jakousi vášeň, která ne a ne přijít. Asi byla opravdu příliš inteligentní nebo zavalená prací. Vzdychla si. Že by to už překonala – nebo s ní Gern vyjednal jejich svazek podobně jako Paul? Divné, bez nějaké závažné příčiny by na to určitě nepřistoupila. Hned po Paulovi zase snášet... ?

Gern sice nebyl krasavec, nosil vlastní původní vlasy a zcela určitě byl chlupatý i tam, kde se právě nepamatovala, ale šířil kolem sebe život, pohyb, radost, sílu. Zvyknout si na cosi tak... neestetického... bylo nepopiratelným důkazem, že ho musela alespoň chvíli opravdu milovat!

Zatímco Gern připravoval stůl na vyvrnutí ryb a cosi vesele žvanil, Charis ho nejspíše pozorovala. Opravdu nijak nezapadal do světa, ve kterém dosud žila. Paul by ho s úšklebkem nazval "živočichem". Pro něj byli vrcholem elegance a krásy vesmířané druhé generace. Pořád se potřeboval Charis dotýkat a chválit její jemnou pokožku.

„Jsou tak hebcí na dotek, holí jako roztomilí antialergičtí domácí mazlíčci. Miluju kočky! Graciéznost pohybu, veliké tajemné oči... Ale ty, ty stojíš o celý řád výš! Pleť to prosvítá jako nejtenší porcelán - vidělas někdy ty čínské zázraky? Nebo hnízda ptáku kurutai na M-17/G? Tak nádherně křehká mi připadáš.“

Asi není správné, že teď, když stojí u Gerna, myslí Charis na Paula. Uvítal ji na stanici jako první. Vůbec byl prvním neupraveným pozemšťanem, kterého poznala. I taková Karia si nechala udělat pár dostupných modulací. Ostatní kolegové byli typizovanými vesmířany se širší funkcí. Možná proto se Charis sblížila právě s těmi dvěma víc. Byli tu hned tím pádem tři, značně odlišní od ostatních. Jenže Paul je brzy oddělil.

Paul stál u její stázové kapsle a hned se svěřoval se svými pocity. Prý když Charis probouzel, měl pocit, že se účastní zázraku života. Připadala mu jako křehká soška, do které nastavením programu vdechl život. Opravdu se tvářil, jako by se jí bál dotknout ne proto, že dotyky v SGV lidech budily odpor, ale aby jí neublížil.

Po zajímavém a emotivním přijetí se Charis docela s úlevou soustředila na své pracoviště a všechna zadání. Milované přístroje byl její svět. Alespoň přes ně se dotýkala zkoumaných objektů a data se jí před očima měnila v konkrétní věci. Navíc ji Paul poněkud děsil jízlivými poznámkami na adresy ostatních. Byl jejich šéfem, ale těžko říct, jestli dával Charis byly víc zmatené a zbytečné informace o lidech než jeho zadání úkolů. Zprvu se domnívala, že i jako pozemšťan by měl být ve své funkci kompetentnější, ale on mluvil o emocích, které upřednostňuje. Karia to později potvrdila. Po svém, lakonicky a skoro hrubě.

„Náš Paul má problém s myšlením, protože má delší oběh. Než se mu krev okysličí mozek, příliš dlouho se zdržuje v topořivých tělískách. Kupodivu se to ani po těch letech, co jsi tady, nijak nelepší.“

Ano, i proto si udržela odstup, teď to Charis věděla. Sice později Paulovo chování také zdůvodnila emocemi, na něž se sám vymlouval, ale jako vedoucí pracovník se tím pádem neosvědčil. Pravděpodobně by to zcela otevřeně sdělila supervizorovi, kterého očekávali půl roku- ano, půl roku po té nehodě.

Charis pozorovala Gerna a znovu hledala příčiny jejich svazku. Jak je možné, že po Paulovi přijala tělesně dalšího pozemšťana? Opravdu zvláštní. Vždyť to málo, co jí intimita „výměny tělesných tekutin“ nebo sexu s Paulem dávala, by mohlo už s řadovým vesmířanem jenom nabývat. Žádné pachy, pot, sliny při líbání. I na tahle

poučení výukové programy pamatovaly. Pozemšťan bez úprav a SGV, to je únavná exotika. A byla. Je i s Gernem?

Charis nerozhodně přešlápla. Gern právě vyvrhnul druhou rybu a kývnul, že další patří Charis. To páchne! Bahno i rybinu už znala, byly mnohem horší, než zbytkový zápach potu Paula a vlastně také Gerna. I když Gernovy tělesné pachy byly vždy překryty oblečením. Možná si zvykla, ale možná měly ty Gernovy přírodní materiály pozitivnější úlohu, než dosud tušila. Charis tolik nevadily – a to byl jeden z důvodů, proč věřila, že ji paměť zrazuje. Z toho vyplývá, že uvažuje správně. Na Gerna si tím pádem zvykla lépe, než předtím na Paula.

Ach, ta karena neskutečně páchne! Sklonila se blíž a viděla, že ostrým nožem narušila vnitřnosti. Určitě to byla střeva, protože ten obsah... Fuj! Tohle že dělá klidně a bez odporu?! Možná by měla být za ztrátu paměti docela vděčná. Takový hnus!

„Nařízla jsi střevo, ukaž,“ převzal hned práci Gern. „Běž se umýt, kareny střeva jsou někdy i na mne moc. Však do toho přijdeš.“

Poslechla. Jestli existuje něco hnusnějšího, než čištění ryb, je to už jenom vyměšovací místo, kterému Gern říká latrína. Nejodpornější na tom všem Charis připadal její vlastní podíl zápachu. Přirozená strava bez pohlcovače ji trápila poruchami zažívání a také produktů. Přitom by stačil úplně nejobyčejnější inhibitor a vyměšovala by nerozkládající se a nepáchnoucí – škoda úvah. Když se vrátila, kývnul Gern a ukázal na rybu.

„Tak schválně, co mám dělat dál?“

„Hlava, ta se musí uříznout. U kareny až u další ploutve. Troufáš si aspoň stáhnout kůži?“

Zavrtěla hlavou. Předevčirem to zkusila a dotýkala se bílého masa. Bylo křehké a rozestupovalo se pod jejími prsty do pruhů.

„Tak jo, dodělám to sám. Ale už ti to docela šlo.“

„Děláš si legraci? Je mi zle z toho, jak zase budu smrdět.“

„Tvoje nechut k zápachu tě naopak přiměje rychleji ryby zpracovat, uvidíš. Je to nejjednodušší druh jídla, jaký teď můžeš mít. Ty cesty tě vždycky rozhodí.“

„Já vím.“

Lhala, nevěděla, jen si pamatovala Gernova vysvětlení. Krátkodobou paměť má v pořádku – nebo funguje tak dobře, protože se tyhle situace pořád opakují. Ztěžka vzdychla.

„Všechno bude dobrý, Charis. Překonáš to, zvykneš si. A hele, ještě něco jsem našel. No, tam u košíku.“

Nechápavě hleděla na zelenou hromádku vedle košíku. Nějaká rostlina, ale co s ní?

„Hm, jasně, teď vidíš lístky cubusu prvně. Hm, zase. Rozemni kousek mezi prsty a přičichni. A pamatuj, že musí být takhle světlé, jinak jsou nanič.“

Poslechla a kýchlá, ale hned uznale pokývala hlavou. Byla to vůně domova, podobala se aromatizaci centrálních chodeb a průlezů na přepravních lodích. I na Mustangu ji měli. A Fredal u

u Keremany, tam to používali také... Fredal, rodná stanice, to už je dávno. Gern si všiml, jak posmutněla.

„Vzpomněla sis?“

„Ano, Gerne. Na Fredalu jsem ráda chodila do veřejných zón. Naši mě sice hlídali, ale já utíkala pryč, mezi všechny ty cestující, kteří na Fredalu přestupovali. Byl to uzel na krátké tratě, jen výjimečně se přepravovaly stázové kapsle. Předstírala jsem, že chci cvičit konverzaci, ale ve skutečnosti mě přitahovaly všechny rasy hominidů, které jsem tu mohla zahlédnout.“

„Tohle jsi mi nikdy nevyprávěla. Snad nechceš říct, že tě tam drželi jako vězně?“

„Mám přece speciální genetickou výbavu, jsem esgévěčko, tak co je na tom divného? Naši za mě byli zodpovědní a vlastně jsem vyrůstala v utajení. Kdybych se s tou ztrátou paměti necítila tak malátně...“

Možná se to Charis zdálo, ale Gernovi poklesla brada. Mávla rukou.

„Asi sis to neuvědomil nebo jsi zapomněl. Jsem SGV čtvrtého stupně, což si může každý přečíst v mém čipu. Ale po té přechodové kůře už to nevypadá tak dramaticky. Jsem ráda, že můžu žít na pevné zemi... ale to jsem ti už určitě říkala dřív, že?“

Kousl se do rtu, poškrábal v hustých hnědých vlasech. Pohoršeně sledovala uvolněný vlas, který se mu položila na rameni. Hned za ním se na světlé tkanině usadilo několik uschlých kousků rostlin. „Ehm, já tě zkrátka беру jako normální, no. Promiň, pořád pomíjím, že jsi něco extrovnějšího.“

Zavrtěla hlavou. Byl to prostě Gern. Uvědomila si, jak ji on se svým příšerným stylem života musí mít rád, když tak umělá bytost jako SGV s ním sdílí tohle bláznivě přírodní doupě.

"Kdybych nevěděla, že tu žijeme tak dlouho, musela bych už brzy čekat kolaps. Ani jako vesmířanka bych přece nezvládla přímý sestup na planetu bez přechodové kůry, jako laboratorní esgévéčko bych skončila po dvou, třech týdnech nejpozději. Víš, to mi hodně vrtá hlavou. Stačí, abych se podívala z okna nebo vyšla před dům a je tu ta otázka znovu. Promiň, určitě jsi mi ji zodpověděl už mnohokrát. Jak se vlastně lékařům povedlo překonat mou genetickou bariéru?"

Asi to nebyla dvakrát vhodná chvíle na podobné dotazy, protože na ni koukal, jako by ji viděl poprvé.

„Promiň, asi jsem se neměla ptát... Co je ti? Potíš se a barvu máš jako pozemšťan po roční stázi.“

Vypadal pořád hůř, až Charis napadlo, že se snad vu toho milovaného říčního biotopu něčím otrávil. Najednou ale ožil a Charis si oddechla. Nevadilo, že promluvil docela úsečně a rezolutně:

„Ty ryby stačí. Přípravu už znáš, dodělej to a strč ryby na gril. O mne strach neměj, stál jsem dlouho na slunci.“

Rázně odkráčel i s tím, od čeho rybí maso očistil.

Život s Gernem přinesl vedle rozporuplných a často nepříjemných pachů a smradů také vůně. A podmanivá vůně grilovaného masa, podbarvená kouřem pálených štěpků dřeva, k nim rozhodně patřila. Charis tím vynahradila většinu nepohodlí zdejšího života. I kareň právě znovu odpouštěla hnusné chvíle přípravy bílých plátků masa.

Charis požitkářsky vdechovala vůně a snažila se podle nich odhadnout, nakolik už je rybí maso hotové. Stála u grilovacího roštu a pomaličku přidávala koření, aby vůně měnily barevnou škálu. Skutečně jí ty změny připadaly barevné, stačilo přivřít oči. Určitě je to obor, kterému by se mohla věnovat víc. Zná jenom základní použití několika set léčivek tří světů, o změnách chuti a vůni jídla nebylo nikde nic.

Gern se nevracel dlouho. Všechno maso už bylo hotové, naskládané na velký talíř. Charis navrch nalámala dvě slané placky a vyšla k venkovnímu stolu. Zavolala, ale Gern neodpovídal. Jako by nevěděl, že karena se jí teplá! Jeho chyba. Sedla si, vybrala nejlákavější kousek a pomaličku vychutnávala každé sousto.

Gern za chvíli přišel, vlekl se, jako kdyby ho sem táhla pouhá povinnost. Tvářil se divně, takhle ho ještě Charis nepamatovala. Asi byl u té řeky moc dlouho, všechno vtip a jiskřičky života z něj úplně vyprchaly. Charis pozorovala, jak roztržitě sahá po jediném kousku masa s kostí a byla tak překvapená, že ho nestačila zadržet. Tohle je přece její sousto, to ona má ráda Jehličky, trčící pod hřbětní ploutví! Nesmála se ale, ani když vrčel a plival rozkousané kostičky. Nebylo to k smíchu, jednal bezmyšlenkovitě a ani se na ni nepodíval. Beze slova vstala a donesla další vodu. Byla odhodlaná ho třeba praštit do zad, kdyby se zakuckal jako poprvé ona. Poprvé?!

Džbán málem upustila. Rozhlédla se a všechno zapadlo jako skládačka. Údiv nad vlastním přizpůsobením, nevěřičnost v selhání paměti, detaily, které ji varovaly, že příliš chce věřit. Byla tu poprvé!

Ona přece naprosto netuší, co uvidí několik kroků od místa, kde právě stojí. Kdykoliv nahlédla do zásuvek, byla překvapená jejich obsahem. Spousta věcí byla nezvyklých, nových, neuměla se oblékat do halenky a kalhot, do sukně se už vůbec neodvážila. Cokoliv z náčiní tu uměla pojmenovat, znala předtím pouze ze staříčkových snímků ze Země nebo tradicionalistických kolonií. Pamatovala si kartouny

na oknech, krájecí plochu, náčiní na lov ryb, hrnce, naběračky, smeták... Jenže vždycky k těm věcem přiřadila nějakou postavu, herce, ne sebe nebo Gerna. To není amnézie, takhle přece nemůže vypadat!.

Hleděla přes Gernovu hlavu do šedozelených větví stromu, jehož jméno si zrovna nemohla vybavit. Na tom nesejde, on Gern všemu dává stejně jména jiná, svoje. Zírala bez hnutí, propadlá okamžiku. Jenom byla. Tichá, bez emocí, bez myšlenek, propadlá věčnosti. Dokud ta chvíle neskončí, nedosáhne sem nic zlého.

Cvrlikání odřízlo všechno předtím a nastolilo budoucnost, plnou zápasů. Gern konečně vytahal z ústí poslední zbytky kareny, otočil do sebe pohár vody a půlku ho vyplivnul, protože už spěchal ke stanici. Charis šla tentokrát za ním, ale jen k vykotlanému pahýlu stromu, který skrýval vchod do technického zázemí zdejšího výlučně přirozeného prostředí. Slyšela Gernův hlas, ale vůbec se nenamáhala rozlišovat slova. Sedla si a čekala, co z něj vypadne. Už jí nemůže lhát.

Netrvalo mu to nijak dlouho. Vylezl, spatřil ji, zarazil se, podrbal v rozčepýřených vlasech. Ten pahýl se uvnitř drobil, asi se právě tomu říká trouchnivění, protože z Gerna padala na zem sprška kousků hnědé hmoty. Nesouhlasně se zamračila. Další důkaz, že Gern je dobrodruh a hazardér. Jednou se mu to zřítí na hlavu! Má mu Chris sloužit jako pokusný objekt?

„Ty jsi tady? No, víš, to je vlastně dobře... Sedí se ti pohodlně? Hlavně buď klidná, ano?“

„To ty se uklidni a mluv, Gerne.“

„Cože? No, nevykládej si to špatně... Jak bych jenom... Jo, musím ti něco vysvětlit.“

„Dokud jsi lhal, bylo to zábavnější.“

„Lhal? To nebylo, jak to vypadá, opravdu ne. Já vlastně neto – nelhal tak docela.“

Oddechl si, jako by tím pádem shodil nejtěžší myslitelné břímě z ramenou. Jistý si moc nebyl, přešlápl. Mohla mu to usnadnit, ale proč? Klidně se mu podívala do očí a nechala ho plácet se v rozpacích. Cítila svou převahu. Zatím jí neublížil, možná.

Uznávala, že minulé dny byly zajímavé a nenudil ji. Aly bylo velmi nutné zjistit, jak na tom je. Gern se nadechl, rozpřáhl paže a zase je svěsil podél těla. Nahrbil se a skousl spodní ret.

„Charis, musím ti nejdřív povědět o tom tvém Paulovi. Znal jsem ho už pět roků centrálu a moc dobře vím, že byl křivákem už dlouho předtím. Věděl jsem o něm dost, jsme z jednoho okruhu rodin. Kdyby mu na tobě aspoň trochu záleželo, řekl by mi o tobě všechno. Že tě schovám dole na planetě, bylo dohodnuté už několik měsíců, chápeš?“

Zavřela oči. Několik měsíců? Kolik kotrmelců ještě okolo ní čas udělá?

„Musím tě poslat pryč. Mustang změnil dráhu a moji lidé už přemýšlejí, kam tě uklidit. Hodil jsem to na krk Mušrovi, má s tou oblastí něco společného. Slíbil nažhavit všechny spolehlivé kontakty ohledně regeneračních procesů u speciálů. Sakra! Vždyť máš vesmířanskej čip!“

Pohlédla na své předloktí. Čip samozřejmě vidět nemohla, ale zavrtěla nevěřícně hlavou.

„Kdybich byla vesmířanka a bez úprav, vydržela bych snad u přístrojů dvaadvacet hodin denně?“

„Jenom dvaadvacet?“

Postřehla v Gernově hlase ironii a zcela vážně se ohradila:

„Paul mne ... hm, potřeboval. Jinak bych zvládla pět nebo šest hodin odpočinku po třech dnech centrálu.“

„Paul, Paul, už mi s ním lezeš na nervy! Jestli jsi tak výkonná, proč ses nechytla třeba toho čipu?! Ten hajzl tě nějak přeznačkoval, takže jsem tě málem zabil, chápeš to?! Nic z toho, co jsi dostala, už nestačí. Musel to mít připravený. Věděl, že tady budete tak třicet, čtyřicet dní sami, bez spojení. Chápeš, co ti říkám?!“

Přikývla. Vždyť to už bylo skoro jedno.

„Počkal by, až zemřu. Proč?“

„Protože něco víš. Na něco jsi přišla, co věděl ještě on a nikdo jiný. Proč myslíš, že si tě otočil kolem prstu? Zamilovanou holku, která v něm viděla pánaboha...“ Zarazil se, když zachytil její užaslý pohled. „Nebo ne?“

„Ne,“ pravila klidně, ale dostatečně srozumitelně.

„No tak ne. Ale dělal si s tebou, co chtěl. A věděl, že nikoho dalšího nemáš. Nabízel ty informace i mně, ale já se nechtěl obchodama s tím paznehtem ušpinit. Všechno mi vyklopil jako bráchovi, za tuhle skrýš chtěl zaplatit podílem v jednom podniku – no to je fuk, stejně ho získám.“

Pokývala hlavou.

„Měl by tě v hrsti, Gerne. Určitě mi nechal původní čip, který se aktivuje po vyhasnutí životních funkcí. Vysílač by na téhle planetě začal do okolí hlásit, že předčasně zemřelo esgévéčko. Únos, vražda, zničení federálního majetku. Všechno najednou. Co jste tedy vymysleli?“

Gern na Charis civěl, jako by ji viděl poprvé. Aby mu to nezůstalo, ušklíbala se v duchu a a stoupla si. Byla menší než on, ale vypadalo to, jako by se ze chvilku mohly výšky postav srovnat. Tak se Gern scvrkával, když mu došly souvislosti. Včetně těch, o kterých ona nemohla mít ani tušení.

„Ten hajzl!“

„Ano?“

Otočil se bez odpovědi a rázoval zpátky ke srubu. Zvolna šla za ním, zpomalená náhlou únavou. Ať chtěla nebo ne, ihned měla spočítané, kolik času jí zbývá. Zaslechla ránu, ale ani to ji nepřinutilo přidat do kroku. Tu druhou ránu pěstí do stolu už viděla.

„Uklidnil ses?“

„Jo,“ zavrčel. Přitom se mu pomalu kouřilo z nosu i uší, jak to viděla v jednom legračním příběhu.

„Tak já si jdu lehnout.“

„Co? Ted?“

„Jistě. Minimum tělesné námahy oddálí zánik o celé hodiny. Nemáme čas – vlastně JÁ nemám čas, pokud vím.“

Byla unavená. Skutečně potřebovala spát. Další drobnost, která nahrávala Gernově lži a zároveň jeho omylu. Pokud by byla neklidná, postrádala intenzitu běžného pracovního zapojení, mohlo ho napadnout, že je příliš čilá. Naopak, protože se tady zabývala pouze sama sebou a neuvěřitelnými zážitky přirozeného světa, domnívala se, že došlo k potlačení jejích modulací. Nenapadlo, ji, že jde o příznaky abnormální zátěže.

Lehla si, přikryla se jen lehkým přehozem a zeptala se sama sebe, zda ji děsí přicházející konec. Kdyby pokračoval dosavadním stylem, nevadil by. Překvapila tím sama sebe. Vždyť ještě nic moc nedokázala, vždyť je na začátku jako esgévéčko a napůl dítě, měřeno pozemšťansky...

Nic. Víčka se jí zavřela pomalu a příjemně. Pohládila dlaní polštář, povlečený do bílé látky. V horním rohu měl vyšito několik kvítků. Skromně, nenápadně, bíle, ale Charis už si navykla tu něžnou a prazvláštne krásnou věc pokaždé pohládit. Stálo to za to, došlo jí, když usínala.

*

Gern ji nerušil. Když otevřela oči, bylo ještě světlo, ale koruna stromu za oknem zářila zlatočervenými paprsky slunce. Ležela a pozorovala tuhé listy, jak se klidně pohupují v mírném větru. Stálo to za to, vrátila se k ní poslední myšlenka před vstupem do snů, napěchovaných posledními dojmy ze stanice.

Ted' se otočila hluboko do své minulosti. Vychovali ji jako výlučnou bytost, která je hrdá na množství vstřebatelných informací a schopnosti, převyšující běžné populace lidí na planetách i vesmířanů ve stanicích a lodích. Dokonce i průměrnou dobu dožití měla garantovanou delší, než vesmířani, přitom byla schopná zastat práci nejméně tří vysoce kvalifikovaných sil. Jejími pracovními obory byly technologie čtyř nejvyspělejších kultur, geologie planet Sluneční soustavy a podpůrné systémy života včetně zabezpečení čerstvých zdrojů živin v dlouhodobě obývaných komplexech vesmíru.

Dneska si pod nátěrem vštěpované hrdosti byla jistá, že chce alespoň tu malou možnost volby, jako měli její rodiče. Vlastně pěstouni. Byla biologicky jejich, byla vlastně vesmířankou, jenže oni ji jako výraz loajality už před narozením darovali Federaci. Po několika měsících v umělém spánku měla Charis nalinkováno, čím přesně bude. Pod hrozbou útrap a zániku nemohla uhnout vpravo ani vlevo, ale sladili jíto vyprávěnkami o pionýrství v průzkumu a vědě, o schopnostech, na něž ani vesmířan nedosáhne. Zkrátka o Poslání.

Ano, přechodové kúry jsou bolestivé tak, že běžný vesmířan riskuje výsadek i bez nich. Vesmířan může nějakou dobu bez větších problémů existovat i na neprozkoumaném světě, v neprověřených podmínkách. Samozřejmě s dietou a kvalitním zázemím. Což se někdy i při ztroskotání může povést. Jsou zdokumentovány stovky případů, kdy naopak vesmířan zachránil krk zbytku posádky, protože zodpovědně trčel zavřený ve zbytku lodi a dokázal dát dohromady techniku natolik, aby se dovolali pomoci a měli funkční bezpečnou základnu. Potom se několik vesmířanů ještě zaklimatizovalo, ale většinou zároveň pozbyli svých rozvinutějších schopností a výdrže.

Pokud byl v posádce nebo nákladu jedinec s SGV, buď ho úzkostlivě chránili před zevními vlivy a byl maximálně izolovaný, nebo ho vytáhli z přepravního modulu a přivedli k životu na nezbytně krátkou dobu, jakou mohl v jednom zátahu přežít. Zánik byl trojí a většinou o něm zbylí hlasovali. Buď dělal do padnutí, nebo šel zpátky do modulu a čekal, až zase budou nějaké potíže a bude ho třeba. Přitom ale nevěděl, jestli ho neožíví kvůli šetření energie, protože modul nespotřebuje málo. Takže si buď obnovil zdroje a ještě měl naději, případně zemřel kvůli styku s prostředím, nebo mu jednoduše vypnuli zdroj. SGV je zkrátka a dobře pro vesmířany, lidi i nehumanoidy něco jako výkonný systém, náročný na ošetřování. Na což v některých situacích nebývají kolektivy náhodně přeživších nijak zvědaví.

Kde se v Charis najednou vzaly tak trpké myšlenky? Překvapená sama sebou se začala zodpovědně rýpat ve vzpomínkách. Možná vyklíčily jako kultura na živném roztoku strachu ze smrti. Nebo se uchytily jako plísňovitý vedlejší produkt jejích milovaných příběhů ze zakázaných světů, kterými se odjakživa šidila.

Vstoupil Gern. Charis sebou trhla, vůbec to nečekala. Copak se natolik pohroužila do myšlenek, že přeslechla vrzající dřevo pod jeho kroky?!

„Jak je? Promiň, nechtěl jsem...“

„To nic. Už mi nějak vynechávají smysly, vůbec jsem tě neslyšela. Mno... ano, odpočinula jsem si, ale žádná sláva. Převalují se mi v hlavě především úžasné vidiny možností.“ Dodala kysele. Gern se zatvářil zkroušeně, ale na jeho zarostlé tváři výsledek příliš vidět nebyl.

„Poslyš, už se stalo. Nezkoušej na mne pokorné výrazy a smutek ve tváři, už ani oči nemám tak dobré. To předstírání nás nevytrhne. Pro tebe jsem a budu něco jako parazit, tak si nedělej násilí.“

To zabralo.

„Dobrá, řeknu ti, co je nového. Mušra už něco chystá, dopraví sem pro tebe lék, jak nejrychleji to bude možné. Dneska ti už nepomůže žádný návrat do modulu a podobně, organismus máš zanesený plísněmi a je jenom otázkou času, kdy tě pocuchají jejich toxiny. Ona tahle planeta je zrovna dost nemilosrdná, víš? No, aspoň se nemusíš bát bolestivých křečí a boláků při alergii, neskončíš udušená. Vzhledem k tomu, co jsem už viděl za typy smrtí, bych řekl, že usnout v omámení a únavě je docela příjemná perspektiva. Pokud ten Mušrův lék nezabere, samozřejmě.“

„Tvoje otevřenost je skoro zdrcující, ale díky za ni“

„Aspoň vidíš, že tě beru jako sobě rovnou. Taky bych to chtěl vědět.“

„Hm. Jenom se necítím být schopná rozplývat v díkách. Nechápu, proč jsme museli být zrovna manželé?!“

Gern přešlápl a zazubil se.

„Přišlo mi to docela vtipný. Navíc jsou manželský páry většinou proklepávané jako poslední. Hele, kolem zániku stanice vypukla pěkná hysterie na nejvyšších místech. Dokonce na mne házejí čím dál jasnější vinu. No, Feďa samozřejmě neví, že je to zrovna moje parta, ale prý za tím stojí zcela jasně Mezonetto, nejničemnější horda

pašeráků a ničeho se neštítících žvlů... Přitom náš Mustang většinou regulérně přepravuje cestující! Prosím tě, co jste to objevili za zázrak?“

„Ani nevím. Co je Fed'a?“

„Zkratka Federace. Prostě mi zkus vyjmenovat, co ti prošlo monitory tak před devadesáti dny, ano?“

„Devadesát dní,“ zapátrala Charis v paměti, ucpané převalující se mlhou. „Bohaté naleziště pro potravinářství. Mořský vápenec, obohacené solné sluje, plankton, řasy, stromolyty, mechy, lišejníky, všechno velice výživné. Několik typů ropy pod pouštěmi naznačuje, že jde o postkatastrofický stav... Byla to planeta bohatší na rostlinné zdroje, než kdy byla Země. Ale bez fauny. Souřadnice si nevybavuji, takže tahle informace k ničemu nebude.“

Mluvila klidně a bez odmlk, ale dost ji to vyčerpalo. Gern se dotkl rukávu, neodvážil se přímého doteku, který SGV vnímají negativně.

„Odpočívej dál, netrap se tím. Možná to bude ono.“

Zadržela ho:

„Co jsi to říkal o léku? Ono něco existuje? A proč o tom nevím?“

Podrbal se ve vlasech, opřel o zárubeň dveří.

„No, nejradši bych si teď sedl a povídal ti to jako pohádku prckovi před spaním, ale nechci ti přitížit. Jsem fakt moc původní a neupravovanej...“

Mávla unaveně rukou a plácla do pokrývky u pelesti.

„Že by sis s tím dělal starosti. Táhle visí kožešina, přikrývka byla trochu zatuchlá a v polštáři je peří. Sedni a povídej.“

Samozřejmě mu předtím nedošlo, do čeho ji strká, ale popravdě řečeno, už jen přesun sem byla poprava, takže na několika detailech, spórách a plísních opravdu nesejde. Gern docela rozpačitě usedl a chvíli si uvolňoval hlasivky. Což znamená zahlenění a možná viry. Hrozný člověk.

„Hmehmmm. No, ono se kolem přežití SGV jedinců opravdu začalo trochu dělat. Taky nejsi už úplně geneticky zmutovaná těsně po splynutí zárodečných buněk. Ted se dělají série, abychtakřekl, dodatečně upravovaných vesmířanů. Vlastně se od původních esgévěček upustilo po tom maléru na Schiparalliho stanici, jastli jsi o něm slyšela.“

„Nezodpovědné samodestruktivní zničení stanice kvůli psychopatii, vyvolané ponorkovou nemocí u přesluhujících SGV?“

„Ne tak docela. Oni základně neublížili, jenom sešli ze světa. Teprve před pěti roky byla nalezena jejich hrobka se záznamy, k čemu došlo. To víš, že šlo o náhodný nále. Je to sice tajné, ale Feďa zasáhla pozdě, stáhla jen poslední větší soubory dat, ostatní letí prostorem včetně snímků. Kolonisté jsou rychlí, asi už taky mají svoje zkušenosti. Takže já jsem si informace získal už tehdy docela rozsáhle. Hm, mám i komparace, ale o tom až jindy. Prostě ta esgévěčka, všichni výzkumníci, už měli plné zuby toho, jak je obelhávali. Neměli šanci se odtamtud dostat. No ale těch sto padesát roků mezi zjištěním, že zmizeli, a nalezením těl fungovala tvoje verze. Samozřejmě, že zodpovědní činitelé naprosto nehodlali přiznat, že se s nimi zacházelo hůř, jak s roboty. Takže vědci po neúplných a mylných informacích zapojili mozky, jak zmírnit umělost organismů, aby lépe fungovaly seberegulační mechanismy osobností.“

„Aha.“

To bylo zase informací až moc, Charis je přestávala pojímat. Zavřela oči a znovu zdřímla. Bylo to zvláštní, cítila se v bezpečí, protože Gern u ní dlouho seděl. Nedotkl se jí, jen několikrát naznačil pohazení nad košilí na rameni. Kdy ale odešel, nepostřehla. Usnula příliš tvrdě.

*

Probudila se osvěžená. Protáhla se a uvědomila si to. Vyslovila ton pocit nahlas:

„Osvěžená.“

Vstala, upravila se a sešla dolů. Hm, tentokrát gern nebyl schopný nic tady uklidit a srovnat, dále se do práce. I tohle bylo fajn. Výlet do Gernem oživené historie za to

stál. Zaslechla ho přicházet a dala vařit vodu v legrační smaltované konvici na bylinkový čaj.

Gern s sebou kupodivu přivlekl opovrhovanou techniku. Do své oázy „přírodního“, řekněme spíše archaického života, donesl krystalový zápisník. Přikývl, že si čaj dá a choval se, jako by žádná krize neexistovala. Měl tu zase svou ženušku a nechal ji, ať se postará. Charis odstavila vodu, nechala luhovat směs lístků a šla se podívat na gernovu hračku. Bylo jí jedno jestli je to zdvořilé nebo ne. Podívejme, to vypadá na karaginský design, opravdu pro hračky. Mělo to dost vymazlených funkcí, aby dsi to pořizovali spíš snobové, co chtějí ohromovat. Kousla se do rtu a vrátila ke konvici. Gern zvedl oči, a pochopil, jak jí k té hračce nesedí.

„Je to dárek,“ zahučel rozmrzele. „Mám ho tu, protože jsem si nechal navýšit paměť i dosah. Když už jsem ho dostal. A na jistých místech zapadnu.“

O tom nepochybovala. Podle toho, co na sebe prozradil, byl příslušníkem takzvané zlaté mládeže. Další anachronismus, zvláště u tak dospělého jedince. Ona je o tolik mladší a považuje se za dospělejší, než zlobivý pašeráček z dobré rodiny. Upila opatrně horkého čaje a tím skryla pobavení. Gern byl brzy hotov a tvářil se náramně vážně. To znamená hůř, než když celá jeho šaráda praskla.

„Už to mám komplet. Poslouchej: Tvoje modulace byla úspěšná u sto padesáti jedinců. To znamená, že nedokončených zůstalo kolem dvou tisíc dalších, kteří vyrostli do normálních vesmířanů. Dnes je vás už jenom třicet. Tedy z tvój várky, oni nechávají pětileté mezery.“

„Třicet?!“

Charis nevěřila svým uším. Tolik námahy a prostředků vyplývala Federace na tak málo jedinců? Proč jim nezajistila lepší podmínky k životu, nechrání je? Gern pokračoval, jako by jí četl myšlenky.

„Je to docela podezřelý, takový ztráty. Jak může takovej poklad převážet loď, která ztroskotá? Dvacet tři ztrát po ztroskotání na planetě, to mi rozum nebere. Nebo úrazy. Vždyť jste proškolení a každý máte dva tři obory, tak mi neříkej, že došlo k tolika pracovním úrazům z nedbalosti! Navíc mizerně opšetřeným, s následkem smrti nebo

postižení inteligence. Osmnáct případů je docela dost vysoký číslo. Nebo tady: Dobrovolné opuštění základny s důsledkem smrti v okolí. Patnáct kousků. Dvacet čtyři SGV zvládlo překonat poruchy systému a vrátit se, ale byli dočasně vyřazení pro poškození organismu během krize. Zkrátka museli vlézt do míň umělého prostředí a chvíli v něm přežít, než se lodě, stanice – a tady vidím, že i dva výtahy – znovu daly do kupy. Zachránili přitom jak lidi, tak výzkumy a data. Fakt hodně krutý čtení. Mám pokračovat?“

„Radši ne,“ vzdychla.

„Hodně to tu smrdí. Hele, já umělý holata nemusím, ať jsou jakýhokoliv druhu. Ale tohle vypadá na docela slušnou averzi. Copak špičkoví pracovníci výzkumu a technici nejsou rádi, že mají takovou výkonnou sílu vedle sebe? Jedno SGV jim přece ušetří několik lidí, takže stanice a základny jsou prostornější, pohodlnější a tak?“

Pokrčila rameny.

„Jsme jiní. Neohrožujeme lidi, ale stačí modulovanější vesmířan a také je osamělý.“

„Hm. Podívám se na to sám. Takovýchle úkazy se opakují i v dějinách druhu, hodně se mi osudy SGV prolínají s věcmi, které jsem kdysi studoval. No nic, jedeme dál. Mušra má nějakou věc a říkám rovnou, že je mi jedno, jestli se ti bude léčba zamlouvat nebo ne. Pár dnů ta kúra potrvá, ale asi ti zachrání život.“

„Ale?“

„Co, jaké ale?“

„Něco jsio ještě nedopověděl.“

Zavrtěl hlavou.

„Jdi do háje, bystroočko,“ znechuceně zahuhlal. „Zkrátka jdou po tobě a hodně ostře. Nedovedeš si ani představit, co všechno je vzhůru nohama. Podle mne se ví, že něco znáš a samozřejmě jsi naprostý unikát. Třicetina drahý výroby, chápeš? Navíc je tvoje osobnost předmětem samostatného výzkumu. Byla do něj zapojená i ta tvoje oblíbená Karie.“

Tohle nečekala.

„Karie? Jaký výzkum?“

„Opravdu chceš znát detaily?“

Nadechla se a přikývla.

„Na stanici ti systém odebíral vzorky tkání a sekretů každou chvíli. To je snadný zařídit, protože systém je k tomu uzpůsobený. Jenom nebývá aktivní neustále a nesbírá u jedince naprosto všechny dostupný vzorky. No, abych to zkrátil: V tom tvým technickým zázemíčku se vyhodnocovaly i reakce tvých sliznic na styk s Paulovým... no, penisem. Karia to doplňovala přímým pozorováním.“

Charis do očí vyhrkly slzy. Ani kousek soukromí, zkoumaný předmět, otrok, věc... A kolem jenom lži. Vyskočila, až převrhla šálek se zbytkem čaje.

„Paul – Paul to věděl? Dělal to kvůli výzkumu?“

Rázem byla pošpiněná svrchu i zevnitř. Ve všech orgánech a dutinách, v každé buňce těla. Nebezpečí smrtících plísní se okamžitě vzdálilo, protože byla tak strašně znečištěná a pokořená, že bujení kdejakých přírodních šmejdů jí připadlo docela očištné.

„Ne, Charis, ten hajzl ne. Ten jenom využil extrovního potěšení.“

„Nepřetržitý výzkum, veřejné posuzování, nakolik jsem co vyměšovala... Naši by něco takového nedovolili! Vždyť podle lidských měřítek jsem nebyla ani plnoletá! Zavolám jim, musejí žalovat Federaci, určitě z toho bude skandál!“

Gern pomalu zavrtěl hlavou a hleděl jí do očí tak výmluvně a smutně, že si znovu sedla. Nohy se jí podlamovaly. Byla to pravda, všechno, co jí řekl. A její rodiče mají dvě další děti, kterým platí drahé školy a doplňkové úpravy z odměn. Za to,co jim dali za každý její ukončený soubor naučených dat. Přesto se ještě držela za poslední nitky představ o tom, že jsou rodina. Nehodlala se vzdát a padat do tmy. Nikdy se nevzdává, když jde o zásadní věc.

*

Gern vzal Charisiny ruce do svých a sklonil se k ní. Viděla, že ji provede ještě horšími věcmi, že ji donutí přijmout skutečný obraz toho, čím je. Vyděsil ji svým gestem víc, než kdyby pouštěl obrazové záznamy.

„Vesmířané druhé a třetí generace nejsou schopni běžné, neasistované reprodukce. Pokud chtějí potomka, zdravá samice ... ehm, žena daruje jedno nebo dvě děti Federaci, aby byla oplodněna dvěma dětmi pro svou rodinu a od svého skutečného partnera. Darované děti jsou rodičům, i kdyby byli sebevíc biologičtí, svěřeny pouze k následné výchově, kvůli eliminaci případných psychických poruch. Na jedné straně saturace rodičovství, podložená velkými odměnami za každý úspěch dítěte, na druhé straně sankce za porušení smlouvy, včetně odebrání dítěte a odstranění všech kontaktů na nežádoucí pěstouny. Vesmířani můžou skončit i na primitivní kolonistické planetě, kde osídlenci umí sotva číst a psát.“

„Ale já přece věděla, že odkládají narození dalších dětí po mém odchodu, aby se jim mohli věnovat jako mně...“

„Charis, zamysli se: Setkala ses s nimi po svém prvním absolutoriu?“

Zavrtěla hlavou. Neúprosně pokračoval:

„Vyhledali tě oni sami, kontaktovali tě někdy? Říkám jednoznačně oni, pouze ze své vůle nebo stesku. Ne kvůli tvým problémům s prospěchem a plněním cílů..“

„Nikdy se mnou nebyl problém, který by vyžadoval jejich domluvu,“ vzbouřila se Charis, ale hned posmutněla. „Ne, nikdy se mi neozvali, dokonce měnili příjmovou adresu pro zprávy.“

„Samozřejmě, protože pokud by ti nekladli do komunikace překážky, platili by pokuty za usnadnění kontaktu.“

„Co o nich víš ty?“

Gern pustil Charisiny ruce a hrábl po zápisníku.

„Mám je tu: Maris a Kadar Mirenovi. Zajímavé, jsou nejen registrovaný pár, ale dokonce skuteční manželé. Kadar je míšenec, vlastní pas do Karaginského Impéria, jezdí tam jako diplomat.“

Charis přikývla.

„Ano, jeho otec je potomkem císaře. Z impéria byl unesený při protivládním spiknutí. Zachránila ho vesmířanka Ilaja. Je to složitá historie a otec nikdy nechtěl vyprávět podrobnosti. Ilaja byla dětská otrokyně na té lodi únosců. Kadarův otec měl skončit po výmazu paměti v otroctví. Podařilo se jim utéct, dlouho se ukryvali na řídce osídlené těžební planetce. Byli už dospělí a měli dvě děti, když se mohli opět císaři ohlásit.“

„Hm, to zní dost dobře. Kadar je tedy napůl Karaginec, napůl vesmířan. Míšenec dost vysokého původu, aby ho nediskriminovali při výběru pěstounů pro program SGV. Zároveň dost vesmířanem, aby zvolil život bez přepychu, ale v oblasti, kde může žít s rodinou. Maris s ním ani jednou do Impéria necestovala. Podívejme, aktualizovala se mi data. Třikrát během měsíce změnili místo pobytu, kontaktní adresu nezadali ani jednou. Vím to jen proto, že jsem sio ošetřil směrování diplomatické pošty.“

„Nechtějí se se mnou setkat,“ hlesla Charis.

„Především nechtějí mít nic společného s podezřením, že jsi zmizela po dohodě s nimi. Karagijci mají hodně pevné rodinné vazby. Jestli to nevíš, tak pokud je Kadar biologicky tvůj otec, jsi registrovaný potomek císaře.“

„No a?“

„Může to být další důvod poprasku kolem tebe. A dochází mi ještě jedna souvislost: Tolik SGV mizí beze stopy, dokonce ani jejich těla se nenajdou, že bych to tipoval na přísně utajený obchod s otroky. Máš cenu dost vysokou v mnoha ohledech.“

Podíval se na Charis, jako by ji viděl poprvé. Skoro jako na věc, v tu chvíli Charis velice připomínal Paula. Ale nevypadal ani trochu slizce. Alespoň to.

„Stejně ti říkám, že jsem byla docela šťastná. Starali se o mne tak dobře, že mi prostě nejde na rozum, že by mne nechali jen tak – a nezajímá je třeba ten hnusný výzkum! Určitě by vadil aspoň císařské rodině!“

„Pomalů, děvče, tady se nic o Impériu nepíše, jenom o tvém otci a diplomatických cestách. Já jen logicky vyvodil, co vyplývá z jeho cestování, tys mi řekla detaily... Hm, pochlubila ses ještě někomu?“

Charis zavrtěla hlavou. Kdepak, od svého pedagogického poradce moc dobře věděla, že dát najevo závislost na rodině je vysoce nežádoucí a sráží prospěchové body. Držela se toho i na stanici. Paula ani „přítelkyni“ Kariu naprosto nezajímalo, odkud přišla.

„No, konec informačního toku. Jen pro zajímavost dodám, že majetek manželů se za posledních deset roků ztrojnásobil díky odměnám z Federálních zdrojů. Jsou různé, výzkum, akademie, pracovní agentura. Nejvíc dostali k datu dva dva pět čtyři, den padesát osm.“

„To je datum, kdy jsem přistála na Chronu D 52.“

„Ano, souhlasí, je u toho logo finálové prémie. Počkat, tobě je jenom SEDMNÁCT?!“

*

Další ráno. Charis tentokrát spala beze snů. Nebo si to alespoň myslela. Probudila se unavená a slabá. Kůže mezi prsty ji svědila a trochu páchla. Je to tu! Vyděšeně se posadila a prohlížela své tělo, každý záhyb kůže. Nebylo pochyb, zaútočily na ni plísně. Zápěstí, lokty, podpaží, krk- všude, na co si vzpomněla, přes noc zrudlo a mokře oslizlo. Sotva se některého místa dotkla, začalo svědit. Nikdy nic podobného nezažila.

Honem se běžela umýt. Byl to dobrý nápad, chladná voda svdění zmírnila. Otevřela okno, vychrstla použitou, mléčně zbarvenou vodu ven a nalila novou. Každou osušku použila jen jednou, štítla se sama sebe i všech věcí, které měla včera na sobě.

„Hej, Charis, co se děje?!“

Gern už byl za dveřmi, ale Charis byla rychlejší, přistrčila před ně stolek.

„Nechod' sem!“

Podívala se do zrcadla. Jenom tvář zůstala světlá, ale kolem očí byl viditelný otok. Proto se jí tak ztěžka otevíraly... Přeshoupnutí stolku ji strašně unavilo. Co teď? Lehnout si zpátky do postele a nechat se pokrýt bělavými kulturami? Vzít kartáč a sedřít ze sebe i kůži? Stála nahá, zavinutá do čistého kusu povlečení a bála se pohnout. Teď je chvíli čistá...

„Charis, mám to, už máme ten lék!“

„Musíš ty,“ unaveně řekla. Gern stolek odtlačil docela hravě.

„Co se sta...“ pochopil dřív, než dořekl.

„Nemůžu, nemůžu nic, dotknout se, lehnout si zpátky...“

„Počkej, jak jsi. Donesu čistou vodu, vyčistím umyvadlo, připravím postel. Protože lehnout si musíš. Nastelu, co mám nejčistšího, vakuované sterilní plátno, několik vrstev. Měl jsem tu přítele s popáleninami a potom jsem několik balení dal tobě, abys lépe snášela přechod. Říkali mi, že to stačí...“

Odběhl a Charis si připadala náramně hloupě. Vysílená, odporná... Nepatří sem a příroda ji zlikviduje podle svých krutých pravidel. Nevěřila, že by jí ještě něco pomohlo, Gern by ji měl vystrčit ven jako tu nenáviděnou techniku. A jenom pozorovat, jak pod bílou plísní taje a ztrácí tvar. Kdyby to bylo bezbolestné, už by nic jiného ani nežádala.

Vždyť co je zač? Hloupá holá laboratorní zrůdička. Hračka pro zmlsaného Paula. Věc ke zkoumání, neschopná samostatné existence. Nenáviděla se, třásla odporem k vlastnímu tělu a k tomu se náhle myšlenky projasnily a výsměšně tahaly na světlo všechny zasuté vzpomínky. Zpřeházené obrazy ze všech období života.

Paul, oceňující její výsledky po první pětici směn. Stačil jí dvouhodinový odpočinek denně a když po páté směně Paulovi předávala vedení své sekce, stačil na těch šest hodin její nepřítomnosti pouze pohotovostní režim.

Rodinná večeře k nějakému výročí. Charis si připravila recitaci prologu Ságy velkých králů, své oblíbené četby hrdinských příběhů. Rodiče se usmívali, chválili a potom ji odměnili robotickým Šmudlíkem. Baly to hračka pro mnohem starší děti, ale Charis Šmudlíka uměla programovat už v necelých třech letech.

Znovu Paul a znovu předvádění výsledků. Ohromovala ho a zároveň byla nadšená, že se od ní neodtahuje, že místo rodiny má jeho... a Karii. Karia byla stejně stará jako Charisina matka, ale nepodmiňovala svou vřelost žádnými Charisinými úspěchy. Byla vstřícná a otevřená kdykoliv, což bylo nové a báječné.

Ostatně rodiče si svoje odměny bohatě zasloužili, stačí si připomenout, jak utíkala na koridor a jakou měla radost, když ji hledali dost dlouho na to, aby se stačila spřátelit s několika dětmi. Matka byla vždycky skoro šedivá, když se Charis konečně objevila. Dnes umí pochopit, že pro ně byla svěřeným pokladem a také umí odpustit... Jinak by snad musela zešílet, kdyby ji i rodiče posuzovali jako pouhou věc!

Na stanici potkala jen tři lidi, kteří při pozdravu alespoň naznačili podání ruky. Paul byl jedním z nich. Karia potom byla čtvrtá. O to víc jí Charis věřila, tím lépe se zabydlela. Byla přece už samostatná, dospělá pracovnice SGV a proto si dokázala na pracovišti najít přítelkyni.

Paul... Pořád kalkuloval. Charis nepochybovala, že Gern věděl, o čem mluví. Charis byla odsouzena k zániku, jsteliže se cokoliv pokazí. A zároveň sloužila jako zdroj motivů záložního plánu. Taková trestná výprava do Gernova ráje, konfiskace úkrytu, odměna udavači... Planetka, tolik podobná někdejší Zemi! Jaká je její historie? Byla vyňata z kolonizace, je zatím nezdokumentovaná, zaregistrovaná pod falešnými daty? Charis potřebovala Gernův zápisník. Jen tak by si utřídila myšlenky, pletoucí se jedna přes druhou dřív, než je stačí uchopit.

Plátno, do kterého se zabalila, už provlhlo. Znovu tak nakysle páchne... Spustila ho na podlahu a otevřela okno. Gern někde za domem nadával. Nadechla se a zapotácěla. Chytla se rámu. Ještě tohle chybělo! Plesniví jako Gernovy milované sýry a ani se pořádně neudrží na nohou.

„Charis, vydrž, už to bude!“

Asi měl křídla nebo co. V mžiku vydusal nahoru a jediný pohled mu stačil.

„Drž se okna, zvládni to ještě tři minuty, prosím.“

Zatlačil na potapetovanou stěnu za umývacím stolkem. Zasunula se o několik centimetrů a potom docela lehce poslechla Gernovy dlaně a tiše odjela na stranu.

Gern postavil prázdný stůl k čelu postele, vstoupil do druhé místnosti a pokud se Charis nepletla, zaslechla mimo klapnutí i tekoucí vodu.

„Promiň, tohle používala moje matka a potom ten popálený přítel. Já na to zapomněl.“

Podával jí zkroušeně ruku, ale Charis sebrala všechny síly a šla sama. To určitě, Gern zapomněl na kus vlastního domu! Měl tady toaletní jádro, podobné vybavení stanice, kde vyrůstala. Bylo dost prastaré, aby uznala, že napůl nelhal. Vstoupila do sprchového válce, ale místo ionizovaného vzduchu vytryskla ze všech stran voda. Ne studená, ale příjemně vlažná. Neuvěřitelně příjemná.

„Buď tady, jak dlouho chceš, sedni si na sedátko, já zatím připravím pokoj.“

Jen se koukej snažit, když jsi mne do toho dostal, ušklíbla se. Tohle před ní schovával, mizera jeden, a nesmírně se bavil jejímu přivykání na primitivní život. Latrína, pche! Tady měl klasický model hygienické jednotky s koloběhem pročištěných tekutin. Charis se konečně zase dotýkala vlastní kůže. Plíseň se stačila dostat hluboko, voda odtékala narůžovělá krví z kapilár. Pozorovala vír v prohlubních a žasla, že i na tak odporné záležitosti, jakou je odplavení kousků vlastního těla, může pozorovat jistou krásu. Nestejná intenzita růžového zbarvení mléčné tekutiny vytvářela ve vírech kombinace barevných proudů.

„Už je ti líp?“

Za stěnou sprchy viděla Gernův stín.

„Ano,“ odpověděla poslušně. Proudění vody ustalo a do prostoru se vehnal proud teplého vzduchu. Přece jen to Gernovi občas zapaluje, pochválila ho výjimečně. Žádné dření látkou, tu by na mnoha místech ani nesnesla.

„Tak, víc sušení by mohlo provokovat kůži k mokvání. Jsem připravený odvést tě k posteli, ale asi by bylo lepší, kdybys ještě použila tenhle pudr na všechny plochy, které máš pod kontrolou. Zastavíš růst plísní a začne hojení,“ rozevřel stěnu a podal jí rozprašovač. Poslechla a byla mu vděčná za nejvyšší možnou míru zachovaného soukromí. I když jeho pomoc potřebovala a nepochybně ji viděl nahou nejméně během přechodových kúr, přece jen, takhle zubožená... Bylo jí hloupě.

Dokázala vyjít ze sprchy sama. Jak Gern slíbil, připravil pokoj tak, že se rázem podobal aseptické jednotce. Všechny stěny zakryté fólií, podlaha, postel, všechno. Na lůžko nastlal nemocniční měkký podklad a zakryl sterilní plachtou.

„Polož se na břicho. Záda máš zasažená mnohem míň, ale nejdřív ošetřím zasažená místa i tady. Potom musím nanést, hm, lék na kůži, přesně podle návodu. Bohužel ty dráhy, které aktivujeme, vedou i podkolenní jamkou, kde máš také zarudlou kůži. Snad není takl citlivá, ale může to tam hodně pálit.“

„Co je to za preparát? Nikdy jsem nic takového...“

„No, já bych přímo o preparátu nemluvil. Vědec tvýho formátu určitě slyšel o druhu Zorgů, ne?“

„Jistě, Zorgové jsou druh ještěrovitých, vysoce inteligentních stvoření. Pokud vím, dovedli si ochočit místní primáty na činnosti, na které sami neměli dostatečně jemnou motoriku. Po kontaktech s humanoidy se jim zalíbilo oblékání. Vnímají ho jako rozšířenou možnost zdobení, ve svých klimatických podmínkách se nepotřebují chránit před chladem. A nejsou pruderní, nezahalují se kvůli studu.“

„No vidíš, jak to znáš,“ pochválil ji Gern. Kreslil na záda čárky štětečkem, který namáčel do půllitrové tmavé nádoby. Zíral přitom na monitor s mapou těla, aby tahy štětce byly co nejpřesnější. „Víš ještě něco o stavbě a funkci jejich těla?“

„Jsou vyšší, než my, tedy samci, ti dosahují v průměru dvou a půl metru. Hlavně v říji, kdy dočasně umí prodloužit krk. Zorgové, pohybující se v úřadech Federace a cestující mimo planetu, se naopak snaží přizpůsobit průměrné výšce ostatních bytostí. Takže kolem dvou metrů. Samice neopouštějí planetu. Jsou menší a subtilnější... Moment, co je to za lék?!“

„Lež a nehýbej se, kreslení mi nikdy nešlo. I když jako předehra by to nemuselo být marný, ale ne s tímhle svinstvem. Teda lékem, chci říct. Cítíš něco?“

Soustředila se. Ano, cítila. Jako kdyby na ni položil horké nitky. Pokud mohla jen trochu soudit, kopíroval tvar kostry. Na zádech toho moc necítila, ale na pažích ano. A klouby pomaloval velkými kruhy. Začichala. Nic jí to nepřipomínalo, ale i když

přípravek poněkud čpěl, byl příjemnější, než předchozí zážitek s vlastním tělem. Krásně to začínalo hřát...

„Počkej, neusínej! Otoč hlavu, chyt' do pusy tu hadičku a koukej se pořádně napít. Potřebuješ další tekutiny.“

Poslechla. Gern se dostal ke kolenům, to nápojem pálení div hadičku nepřekousla, ale brzy se bolest zmírnila. Cítila, jak přes ni pokládá termoizolační příkrývku a odplula do nevědomí. Probírala se jen tak matně, aby věděla o dalším nánosu léku. Několikrát se napila. Možná to bylo čtyřikrát, možná šestkrát, nepočítala nic, naprosto nic. Hlavu lehkou a prázdnou nechala tak..

*

Vůně ohně a masa. Ne, maso to nebylo, jen něco podobného. Otevřela oči.

„Už by sis mohla lehnout i na záda, možná dokážeš i vstát, ale nejdřív se najíš.“

„Co je to?“

„Játra. Trochu jste je protáhl ohněm pro lepší chuť. Nevnučuju ti je hned napoprvé syrová, tak si toho važ. Podpoří to fungování Mušrova – ééé –léku.“

Vzpomněla si, že to minule nějak nedovysvětlili.

„Kdo je Mušra a co je to za lék?“

„No, vždyť jsem ti řekl, že Mušra je Zorg. Má k dispozici prostředek, který zabírá. To je hlavní, ne?“

„JAKÝ?!“

„Lež a nevrť se. Dráhy, co jsem ti tu namaloval, natekly a nejspíš taky budou svědit, ale jinde se pokožka vyhojila. Docela dobrý, ne?“

„Gerne!“

„Nojo. Mušra aktivoval nějaké svoje žlázy. Doufám, že se nebudeš šklebit, ale pořádně mu poděkuješ.“

„Jaké žlázy? Fuj! Pohlavní?!“

„To zase ne, je to speciální záležitost. Přírodní jed, chápeš? Něco k tomu přidal a zachránil ti život.“

„Fuj.“

„Vidím, že už jsi ve formě. A k Mušrovi koukej být hodně zdvořilá. Ten chlap se vyzná v léčení každý rasy, kterou potkal. Je fakt, že potíže vesmířanek ho vždycky zajímaly. Hodně se stará o naše cestující.“

„A to se ho nebojí? Zorg přece vypadá docela zvláště. Příliš ještěří a ten silný ocas...“

„No, vizáž našim klientkám nevadí, spíš se kolem Mušry točí jako kolem pozoruhodného chlapáka.“

Charis se na Gerna podívala. Jednoznačný úšklebek měl i beze slov vysvětlit, že se dotýkají oblasti sexuálních dobrodružství, ale Charis to ohromilo tak, že grimasu nepovažovala za odpověď.

„To je fakt?“

„No, tohle se na akademiích asi neučí. Nebo jsi ještě příliš malá holka. Určitě ti ale nezalívám, že tyhle zkušenosti nemáš a že sis o nich ani nešpítala. Být znučenou paničkou nebo sexuální dobrodružkou, to bych ti opravdu nepřál. Mají dost prázdný život.“

„A budu se už smět obléknout? Já bych potřebovala...“ ukázala očima k toaletnímu jádru.

„Prosím tě, běž,“ vyvrátil oči. „Snad si nemyslíš, že jsem pedofil nebo úchyl přes mrtvolky? Ošetřuju tě tady nahatou a zuboženou, staral jsem se o tebe na Mustangu a najednou začneš vyvádět. Jo a omrkni si naměřené hodnoty, až tam budeš. Doufám, že je umíš vyhodnotit. Je to přece jenom starší typ.“

Přeměřila si ho co možná nejpohrdavěji, vstala a s přidržováním zvládla samostatný přesun. Potom v klidu a soukromí si přebrala, jak je strhaný a jaké má váčky pod očima. Kolik dní to trvá? Nejspíš toho moc nenaspal... Ledviny fungovaly, i když Charis neměla ideální pitný režim. Odečetla si hodnoty, žádná nepřešla

hranici. Plísni zasažené plochy vybledly. Opravdu se podařilo překonat nebezpečí? Bála se poddat naději, ale mnohem klidněji zamířila zpátky. Gern zatím vyměnil, co se dalo. Zmizely i fólie ze stěn, bylo otevřené okno.

„Mám to na hraně, ale v normě,“ hlásila. „A děkuji, za všechno.“

Jenom přikývl a ukázal na postel.

„Lehnout.“

Poslechla a rovnou se napila.

„Dobry,“ uchechtl se Gern. „Tohle vidět, závidí mi teď chlapi všech feministických společností.“

„Proč?“

„Protože tam, kde berou ženské existenci dvou pohlaví z mocenského hlediska, by si nikdo nemohl tohle dovolit pronést ani v žertu. Proto odtamtud prchá, kdo může. Zůstávají jen oplodňovači, jinak se jim říkat nedá. Jo, ženství, povýšený na politikum za každou cenu, to je tragédie.“

„Není to tvůj mužský pohled? Matriarcháty mi připadají docela přívětivé, muži tam mají důležitou roli i úctu. Zajímala jsem se o společnosti na Lafiru i původní primitivní civilizace Suriů...“

„Drahoušku, já nemluvím o matriarchátu. Asi ses s tím nesešla, ale v některých koloniích se ženské postaraly o to, aby jim muži přestali vládnout. Dokonce jdou tak daleko, že pokud někdo hodlá žít v klasickém páru bez zjevné nadřazenosti ženy, musí buď ctít většinu nebo odejít do ghetta rodin, jaké my pokládáme za normální.“

To Charis zaujalo.

„Opravdu jsem se s tím nesešla. Jak to víš ty?“

„Byl jsem mladej a blbej. Chvilí jsem v jedné kolonii zastával funkci oplodnitele.“

Charis vyprskla. Smích jí trhal celým tělem a Gern trpělivě čekal, až bude moci pokračovat v nanášení ještěřívho jedu.

„Nic o tobě nevím, ale mladému muži to mohlo vyhovovat? Takové dobrodružství...“

„Nojo, jen se směj. Jenže on i mužský potřebuje poznat nějaký ten zájem o svou osobu. Prostě není pouhý vyměšovač semene.“

„Už mlčím,“ couvala zrudlá Charis od příliš choulostivého tématu.

„To je dobře. Ještě bys ze mne mohla vydyndat nějaký podrobnosti, nevhodný pro nezletilou puberťandu.“

„Ty sprostáku! Ve třinácti jsem zvládala rozhodování o několika světech! S plnou zodpovědností a správně! Co jsi v dobu dokázal ty?“

„Lež klidně a nevrť se. Mám pocit, že jsem tě probral až moc. No, co já dělal ve třinácti... Sebral jsem tátovi vznášedlo a opil se s mladším bráchou. Asi jako spousta jiných hajzlíků v tom věku.“

Moc si to u Charis nevyžehlil. Pořád jí bude předhazovat věk! Pokud by se srovnala schopnost práce a učení SGV a pozemšťana, tak Charis už prožila bdělého a intenzivní činností naplněného života zhruba o sedm let víc, než je věk kalendářní. Ale co může nějaký Gern pořádně vědět o esgévěčkách kromě toho, že jsou odporně umělé... Tentokrát se jí promítlo rozladění do snů, které si pamatovala, i když se probouzela. Pořád se s Gernem hádala a pokaždé marně.

*

„Chci si půjčit tvůj zápisník. A chtěla bych se už osprchovat a obléct, nemůžu už v posteli vydržet, jsem z toho celá rozlámaná,“ přivítala ráno Gerna, když potichu vstoupil.

„Ty jsi mi nějak náročná. Jednak bys mohla být zdvořilejší, jednak ti to docela klidně povoluju. A ještě něco: Vykoupat se můžeš v řece.“

„Cože?! V řece?“

„No jistě. To je ta voda, co teče dole před domem. Umíš plavat?“

Vykulila na něj oči.

„Kde bych se to asi tak mohla naučit? Copak znáš nějakou stanici s nádrží, kde by to bylo možné? Maximálně se dostaneš do lítačky, ale tam není voda. Ale viděla jsem filmy...“

„Jo, ty tio budou hodně platný. Tak si vezmi tuhle volnou košili a jdem.“

Počkej, vždyť ji zašpiním od – od léku.“

Velkoryse mávl rukou.

„Vezmeme ještě jednu. Věř mi, řeka si s Mušrovým slizem poradí líp.“

„Cože, sliz?“

Otrásla se, ale Gern už ji táhl za ruku a chechtal se. Charis si radši zakazovala přemýšlet, kde Zorgové ty svoje žlázy mají. Brr! Bohužel měla představivost docela dobrou a anatomii ovládala. Košile dost kousala, hlavně na těch pomalovaných částech zad, ale dole na stole čekal vytoužený zápisník. Gern velkoryse odložil koupání.

„Na tom nejlepším místě s mēlčinou ještě není slunce, tak si nejdřív dopřej trochu intelektuálního cvičení. Nebud' ale zklamáná, když toi to nebude pálit, jak bys chtěla. To převedení do normálního života si může vybrat určitou daň.“

Honem si sedla k přístroji, aby si to nerozmyslel. Tu a tam poposedla, popotáhla za kousavou košili, ale jinak o světě nevěděla, ponořená do výpočtů a seznamů. Bezmyšlenkovitě si brala kousky jater a placek, které jí Gern pohotově přistrčil k ruce. Dolovala z paměti, co se dalo a byla celkem spokojená.

„Tak, tady to máš, Gerne. Jde přece také o tebe a tvoje záležitosti. Mám hodně obsáhlou paměť, takže jsem ti vytáhla Paulovy kontakty v daných časech. Jména jsou falešná, ale podle toho, co všechno vím, jde o vysoké úředníky. Přidala jsem k nim alespoň zlomky, podle kterých jsou rozeznatelní. Zbytek prozradí časy kontaktů v jejich záznamech.“

Prohlédl si přes Charisino rameno podrobnou tabulku, plnou časových údajů a poznámek za poslední čtyři měsíce života stanice. Hvízdal.

„Jak jsi to dokázala?“

„Paul vždycky líčil, jak je důležitý a jak dobře byly oceněny naše – no, moje výsledky tam nahoře. Nikoho nejmenoval, používal přezdívky. Dnes v noci mne napadlo, že se potřeboval svěřit a zároveň nechtěl nic prozradit. Nebo si hrál, byl na hraně a bavil se. To je už jedno.“

„Vydolovala jsi z paměti i zemi pokladů?“

Podívala se na něj a stiskla rty. Čekal, jestli mu zalže, ale potřásla hlavou, jako by lež odmítla.

„Dejme tomu, že nejsem dobrá na kódy. Přesně podle tvých předpokladů Paul vymetl všechny záznamy a zničil je. Každý znak, každou stopu, která se mu zdála důležitá. Řekl mi to, než jsem usnula v přepravce. Ta planetka má pár klidných oběhů k dobru, než se i já doberu ke srovnatelným datům. Možná to znáš: Jeden údaj vede ke druhému, ten k dalšímu. Navíc nejsem v té oblasti, nevidím hvězdnou mapu. Zpracovala jsem pouze primárně data sond.“

„Cože tak najednou a tak brilantně zvládal přechod do ilegality a zakopávání pokladů? Neříkej mi, že Paul Feris byl najednou docela geniální lotr?“

„Já ti to neříkám, ale nepotvrzuje to, co už víme? Když by na tebe mohl svalit únos SGV, připravit si cestu k vlastnictví téhle planety, proč by bylo tak obtížné připravit kompletní ztrátu dat, případně si ji zálohovat nějakým odesláním zprávy a odkazem na ni?“

„Počkej? To je zajímavý nápad.“ Ty jsi nakonec docela schopná špiónka!“

„Charis vzdychla a zesmutněla.“

„Víš, já jsem dost přemýšlela o všem, cos mi řekl. O rodičích, o tom, jak bych s nimi mohla být ve spojení, aniž bych jim ublížila. Myslím, že bych dokázala najít způsob, jak před očima všech komunikovat, dokonce posílat celé soubory. Poslyš, opravdu neznal zdejší souřadnice? Přece jen ti může hrozit trestná výprava a zabavení majetku. Mohli vysledovat tvoje spojení s Mušrou, posílání léku a...“

„Tím si nelam hlavu. Tohle je registrované na rodové jméno, které Paul neznal. Předstíral jsem, že jde o rezervaci na kolonistické zemědělské planetě. Kdepak,

Charis, tohle není žádný ráj těžařů, jde o jednu z několika planetek rodu, navíc vedenou v jiné kategorii.“

„Planetka, přeměňovaná na rekreační zónu? S dotacemi na rekultivaci?“

„Ne. Oficiálně jde o špatnej dědův obchod. Byl společník, zůstala mu na krku, když všichni couvli. Podle mne to byl nejlepší podfuk v jeho kariéře, děda je moje věčná inspirace.“

„Aha. Rodina hraček. Dobrodružství a život na hraně. Pašeráci, marné vyšetřování úřadů, bezmocná společnost...“

„Proč ne? Kdybys to divadlo znala zblízka, taky by sis hrála. Dolů se pouštětí blafy o ideálech a vzájemném porozumění, ale každé si hlídá svůj podíl na moci a množství energie plus zdrojů. Když se pár kolonistů popere a postřílí s přespolníma, je z toho schválně událost dne, která lidi odpoutá od skutečných problémů. Všichni se oklepou nad surovostma, nad odpornýma vlastnostma lidí, ale takový vyřizování účtů mi připadá férovější, než otročina v dolech. Tady taky byly lágry pro makáče, kteří se nechali naverbovat. Samozřejmě potom neviděli ani plat, dovolenou v ráji, ochranné obleky a už vůbec se nedožili přepravy jinam. Tím pádem je nemuselo ani bolet, že leží bez pohřbu pod hlušinou. Kdekoliv, kam se zrovna navážela. Děda to zjistil náhodou, když se přilítnul podívat na první důl, co vlastní. Naštěstí si všiml i kusu zeleně a napadlo ho, co s tím. Ještě dotazy?“

„Ne. Jenom nevím, kam si ten soubor schováš. Je to vlastně důkaz, že nějaká data o stanici existují.“

„Bez obav, mám několik info registrů, něco jako trezory cenností. Moment... Hele, tys tady mluvila o planetce ještě s tou kamarádkou Karií?!“

Charis přikývla.

„Ano, vybavilo se mi to během ožívání. Bylo to měsíc a půl po objevu, nějak jsme spolu rekapitulovaly výsledky práce. Byla smutná, že její sekce nic hotového nemá.“

„Ta mrcha! Vytáhla z tebe, co potřebovala.“

„Stejně tam všichni zůstali...“

„Jen aby. Hele, jdem se koupat. Už je tam teplo. Tohle jenom odešlu, doskáče si to na určený místo. Tak.“

*

Poprvé došla dobrovolně až na břeh řeky. Míjeli nízké lampy se solárním panelem, lemující pěšinu.

„Většinou se koupu večer, někdy za tmy. Děsně nerad zakopávám, navíc v tom mám další záležitosti kvůli bezpečí. Vždycky se můžou vyskytnout náhody.“

Vysoký keř, sklánějící košaté větve až do třetiny vodní hladiny, měl tuhé dlouhé listy. Dotkla se jednoho, krásně chladivého, i když byl otočen ke slunci. Gern přikývl a přešel si větvíčkou po tváři.

„Když už se musím prodírat křovisky, tahle mám rád. Nezpozoroval jsem na ně žádnou alergii a matka je měla ráda. Ta se vyznala ve spoustě zdejších rostlin. Byla napůl vesmířanka, proto jsem si byl jistý, že ti tady příroda moc neublíží.“

„Já... vlastně jsem ti vůbec nepoděkovala. Za všechno, hlavně za to, jak se stará.“

„Nojo. Hlavně nezapomeň takhle zkroušeně a vděčně koukat, až budeš mluvit s Mušrou. Nemusíš děkovat detailně, to vůbec ne. Oni jsou na tohle Zorgové hodně citliví. Připomínají mi tím vesmířany, co na sobě vidí přednosti za každou cenu a pořád je zdůrazňují. No, co jsem si všiml, tak SGV se tomu taky nevyhnou... Bez urážky. No, když Zorgové začali honit vodu a chtěli z kontaktů s federací taky něco vytěžit, sebekriticky se zbavili několika věcí. Včetně těch žláz, které je tisíce roků předtím chránily. Sice objevili slasti módy, ale mám dojem, že to s tím přizpůsobením přehnali. Proto se dneska mláďatům nechává alespoň jedna, kterou v případě potřeby dokážou aktivovat. On se skrytej jed při cestování hodí a dokonce, jak sis ověřila, je docela univerzálním lékem.“

„Ale... jak dlouho to víš?“

„Něco jsem tušil, zbytek mi Mušra sdělil v návodu. Byl trochu obsáhlejší, zabalenej v novinách.“

„To nechápu.“

„Prostě mi přeposlal takzvané zprávy z domova. Je to forma pošty. Regulární část vydání tiskových zpráv, kde to musel podat formou vědecko populárního článku. Mušra to už jednou udělal, pro holku, která se mi pak dlouho věšela na krk. Oživilo ji to nějak moc, řekl bych.“

„Je to zázračná naděje, nemyslíš? Kdyby se to rozneslo...“

„Tak nic. Je to vždycky vysoce soukromý dar, pamatuj si to. Ani o tý holce jsem nevěděl, myslel jsem, že měla jenom běžný přechodový kúry. No a když jsi byla na Mustangu ty, byl Mušra pro změnu chvíli doma. Jinak by se všechno seběhlo líp, on by se tě Mušra hned zodpovědně ujal. Vždycky měl slabost pro bezbranný holátka. No tak, sundej tu košili a šup do vody!“

Charis se ještě mazlila s keřem. Zdálo se jí, že oplácí její doteky záměrnými pohyby listů. Byly něžné a vyvolávaly dávno odložené vzpomínky. Maminka... I dlouhá tráva jako by se chtěla připojit. Kvetla v dlouhých, ochmýřených klasech. Jak Charis právě teď chápala všechny, kdo se kdy rozeběhli nechránění do volné přírody!

Nezbylo, než konečně poslechnout Gerna a smočit se. Ten už ze sebe všechno shodil a napochodoval doprostřed líného proudu. Plácnol sebou, až se voda vějířovitě rozstříkla. Udělal několik temp a Charis žasla. Ono se to dá! Viděla to sice už několikrát na dokumentech z kolonií, ale nesnášela víc, než pouhý pohled. Možná proto, že jí byla taková možnost obklopení spoustou vody, her a plavání, naprosto odepřená.

Gern se vrátil blíž ke břehu, postavil a halekal na ni, ať už sebou pohne. Vody tam měl po prsa, snad tím Charis ukazoval, kde ještě stačí. Přiblížila se k bahnitému kraji břehu. Nikdy si nedovedla představit, že by do čehosi takového šlápla. Ale bylo to teplé, měkké - a příjemné.

„Dno je tady bez kamenů, jenom bahno a písek. Tak pojď.“

Stáhla si opatrně košili. Škrábala už příšerně. Snad se na citlivá místa nedostane infekce... Ale s těmi myšlenkami už dávno kráčela vodou. Říční biotop, spousta bakterií a živočichů, všechny rozumné zábrany jí rázem připadaly nemístné. Teplá

náruč znamenala nejpříjemnější objetí, jaké kdy zažila. Dokud se jí nezapletla kolem nohou nějaká vlákna a cosi neprojelo kolem lýtky. Vypřikla a ztratila rovnováhu. Gern přiskočil a vytáhl ji nad hladinu. Prskala a kašlala. Držel ji, dokud se nevzpamatovala. To tedy byla věc!

Z kašlání přešla do zajímavého smíchu. On byl Gern tak strašlivě chlupatý, že to snad musel mít úmyslně pěstované! Teď ji na té chlupaté hrudi držel a zatímco se vzpamatovala, rozčesávala mu voda srst na pramínky. Příšerné! K tomu ji v krku pálilo a oči slzely.

„Nemůžeš hned bláznit, všechno zkoušej pomalu,“ dodal Gern úžasnou poučku. „Nauč se nejdřív splývat, spřátelit se s vodou, potom přidáš tempa, nakonec možná zvládneš i plavat pod vodou.“

„Já... spadla,“ vysvětlovala rozhořčeně. „Něco se mne... ehmmm... dotklo. Ale ne tak srstnaté.“

„Srstnatý, jo? Abych tě nehodil zpátky, holátko!“

Ani nezpozorovala, že už jsou mnohem blíž břehu. Postavil ji na předvedl, jak si představuje splývání.

„Tak tohle po mně chtít nemůžeš,“ odmítla rázně a snažila se prodrat vodou ke břehu. Jenže Gern to uměl líp. Chytl ji a vyhodil nahoru. Vykřikla, spadla na záda – a napila se znovu.

„S tebou je práce, holka,“ posmíval se jí a poradil, ať se kouká ve vzduchu nadechnout. Než stačila pochopit, proč jí to říká, letěla znovu. Ječela, bránila se, ale když přestal a poslal ji na břeh, už se cítila jako vyháněná. Gern ji měl přečtenou. Když se opatrně osušovala, zavolal na ni: „Nic se nemá přehánět. Záda už ti ve vodě vybledla, ale tak za tři dny bych to ještě zopakoval. Aspoň jednou, jasný?!“

Přikývla, natáhla si dlouhou košili a zívla. Už měla jakéhokoliv pohybu vrchovatě. Přesto si cestou do pokoje umiňovala, že určitě musí nějak zaznamenat jednotlivé etapy a účinky Mušrova zázraku. Je přece vědec. A taky průkopnice. Ještě je dost lidí z její várky, kterým by bylo možné nabídnout alternativu jejich laboratorního vězení.

„Hele, Gerne, jestli jsi použil nějakou falešnou identitu, tak nás stejně najdou.“

Zaskočila ho, vůbec nečekal, že by jí takzvané manželství mohlo vrtat hlavou. Vždyť byla soustředěná na další dolování dat z paměti?! Kdepak, tahle holka je něco jako černé svědomí. Vyspala, se odpočinula, ale v tomhle si pohov dát nedokázala. Gern vzdychl a pokrčil rameny.

"A co jsem měl jako dělat? Měli jsme plnou palubu cestujících a kdybys někomu vykládala o té své stanici, už nás dávno chytli. Uspanou by tě mohli pro změnu vyčuchat, protože by to bylo podezřelé - a nás udat kvůli únosu. Zato takový starostlivý manžilek jako já, kdo by mne podezíral? Byl jsem ti nablízku, pořád po ruce a ty sis nestěžovala. Jako správná manželka, věřila mi a nezdrhala. No a také, jak mi to doktoři předpověděli, to zmírnilo tvůj šok ze všech ztrát."

Charis přikývla. Dozvěděla se mnohem víc, než chtěla. Takže on její stav s někým konzultoval?

„Tomu doktorovi věříš?“

„Ovšem. Bere lidskou psychiku z odstupu a stojí mimo Federaci.“

„Má cenu se ptát, co se mnou dál zamýšlíš dělat? Pokud vím, přežívali zatím jenom ti, kdo se poslušně vrátili do umělého prostředí.“

Rozhlédla se a vzdychla si skoro tak těžce, jako před chvílkou on.

„Zorgův sliz, hrůza. Udělal mi dobře, ano, ale...“ Vzpomněla si na filmy, které milovala v jakémkoliv množství, jakékoliv kategorie. V hororech ale zrovna tohle nikde nebylo. „Nemusím být průkopníkem zrovna v téhle oblasti.“

Gern udělal jen jakési hmmm a věnoval se svému zápisníku. Nestojí mu za slovo? Charis se vrátila do domu a začala připravovat čaj. Napadlo ji, že Gernovi už třeba nestála za další komunikaci. Proč taky? Všechno jí řekl a vysvětlil celkem logicky. Pro muže, který patří ke zlaté mládeži v rámci Federace, je nějaká laboratorní Charis pouhou polámanou hračkou. Drahou věcíčkou, kterou bude nutné přemístit někam, kde ji hned neukradnou nebo docela nerozbijí. Hm, kdyby zanikla, nejspíš by ji na té

své planetce ani nepohřbil. Není přírodní. Takový Paul by hned spustil celý gejzír vtipů. Jako by ho slyšela za zády:

„Ovšemže ta tenounká bílá kůžičla není alabastr nebo okvětní plátky garsonské růže, to se jen tak žvatlá, kytičko. Jak sis mohla myslet, že ta tvoje překonatelná štíhlost a zárodky bobulek na hrudníku doopravdy nějakého chlapa ohromí?!“

Charit si zahanbeně uvědomila, kolik času její výkonný mozek v téhle divočině vyplývá pouze na její osobní problémy. No a co? Vždycky se honem vrhala do dalších úkolů a problémy nechávala lidem, cítila se být nad ně povznesená. Dávkovala si oddech a rozptýlení, ale tady si jednoduše uvědomila, že k těm parchantům lidským patří. Vždyť byla ze svého poslání tak příšerně zpitomělá, že odmítala i paruky a obnovu tetované linky obočí.

Dobrá práce, rodičové. Na jak velké odměny asi Mirenovi mysleli, když do Charis cpali řečičky o federaci a úžasné, jedinečné cti jí sloužit do roztrhání těla? Proč do ní lili víc a víc fanatismu, když byla oddaná už ve třech-čtyřech letech? Federace byl její svět. To, že občas drze vykoukla a lezla do veřejných prostor, přece nebylo nic jiného, než obyčejná zvědavost, pochopitelná a omluvitelná. Ó, jak dobře dnes rozumí pohledům lidských kolegů, když se zapletla do řečí o něčem jiném, než pracovních výsledcích! Jediná Karie byla dost soucitná, aby si ji vzala stranou:

„Lidé jsou sebevědomější, když zesměšní někoho, kdo je lepší, drahoušku. Jsi úžasná odbornice, nikdo z nich ti nesahá po kotníky, ale jako tvor ještě malé děvčátko. V tom jsi zranitelná, víš?“

Ted' Charis věděla. Velice přitom zapochybovala o Paulovi, který Kariinu laskavost zhodnotil jako žárlivý výstup staré kozy. Když prý nikdy nezaujala Paula, vtírá se do přízně Charis, aby se mu nějak pomstila. Ani ted' nebylo docela jasné, čím a jak by se Karie mohla Paulovi mstít, to Charis musela přičíst neznalosti lidských interakcí a vztahů.

„Neber ji vážně, zlatíčko moje. Jsi naprosto dokonalá!“

Jak mu to mohla jenom zbaštit? Takové scény přece znala z filmů... Pro Paulův jedinečný obdiv dovolila tomu člověku naprosto všechno. Poctivě překonávala

nepříjemné dotýkání zpocené kůže, odpor z jeho slin a vůbec všech výměšků, spojených se sexem, který se jí měl líbit... Fuj! Jestli TOHLE musí patřit k životu, tak nemusí litovat že před dalším, jakýmkoliv možným sexem pravděpodobně skončí...

„Jen drž, ty jenom nechápeš, co pro tebe všechno dělám. Ty nevíš, že se ti to vlastně líbí. Jsi vědec, takže pochop, že právě vydatný sex eliminuje riziko ponorkové nemoci...“

Připadala si zneužitá a zesměšněná každým výrokem, který se teď ozýval ze vzpomínek. Dobře, že Karii skončil závazek včas a nestala se obětí těch událostí! Ona jediná se chovala fér. Možná, že by ji měla Charis jednou vyhledat a říct, že už konečně chápe, co pro ni Karie udělala. Jediná, kdo si k ní kdy přisedl u jídla. Ano, pro Karii a jednoho neznámého Zorga byla Charit opravdovou, živoucí bytostí. Pro Gerna asi hlavně problém, ale tak trochu by ho taky mohla počítat.

Po další povinné porci jater se Charit poprvé ponořila do říčního biotopu. K plynoucí vodě patřilo i bahno na dně a kluzké kameny, dlouhatánská tráva, jemná jako prameny vlasů – a tvorové, kteří se vůbec nepolekali vetřelce. Otírali se o Charisiny nohy klidně a pomalu, jako by sem patřily. Brr, tohle vydržet... Nadšení z nového zážitku je hezký stav, ale Charit už někdy při třetím kroku cítila, že jí dlouho nevydrží.

„Hele, nemusíš do vody, řeka není sranda!“

Pozdě, už uklouzla a dostala se pod hladinu. Kolen to zelenobíle vířilo, voda vnikla do úst a nosu, páčila, nutila kašlat a- už byla nahoře, Gern ji zvedl jako neposlušné zvířátko a klel v jakémsi neznámém jazyce. Znělo to tak zajímavě, že Charis ukáznila své mrskání a prskání a s vážným výrazem zkoušela pochytit neznámě, zato velice šťavnatě znějící výrazy.

Když se vzepřela dlaněmi o Gernovu hrud', také to nebylo tak odporné, jak mysli, že osrstěná pokožka může být. Gern ji rázně postavil na nohy, otočil, přidržel, dokud nazvládla rovnováhu a za dalšího melodického nadávání jí pečlivě smýval Mudrovu medicínu ze zad. Bylo to ohromně legrační, takové setkání jemné vyšlechtěné

budoucnosti a zarostlého, vzteklého opičáka. Tiše se bavila, dokud ji nevyšťouchal na břeh, jako že pro dnešek stačilo.

Aby ji neprokoukl a nevypadala nevděčně, zeptala se večer Gerna na stav krajiny kolem někdejších dolů. Průmysl už zlikvidoval jinší planety a nejen těžařský.

„No vážně, můžeš mi věřit. Studovala jsem rekultivace a architekturu rekreačních zón. Jestli máš nějaké informace o současném stavu... Stačí snímky v několika částech spektra a..."

"Jo, dobrý. Mám dost informací, neboj. Zatím dokončuji neutralizaci průmyslových jedů a kontaminovaných hornin. Dost se mi daří podpora samoobnovy, podívej, tahle část se zrekultivovala jen s nízkou podporou prakticky sama. Je sice jenom okrajová, ale tady jsem zvládl i obnovený biotop, náročný na specifické složení vody. Asi za dva roky by měly vzorky vypadat jen o deset procent hůř, než před těžbou. Nacpu ti do zápisníku mapy a data, ale počítej s tím, že lomy chci zaplavit až přes neutralizační kůru."

Charis musela ocenit ohromný kus práce. Gern zřejmě prostudoval kde co a rozvrhl postup obnovy planety velmi fundovaně.

"Všude máš průsaky?"

"Není to tak zlé, většinou jde o balast zdejšího původu, ale spodní vodu by to dlouhodobě otrávil."

"Takže kůra bude z místních jíílů a podobných hornin?"

"Přesně tak. Nechci nic dovážet. Příroda se mi zdá dost životaschopná, i když se kvůli materiálu některé těžební jámy ještě vyberou. Nehodlám riskovat dovoz nějakých brouků nebo červů."

"Souhlasím. Vypracuji několik variant pro každé místo. Potřebuji řešit problémy, zaměstnat mozek. Odpočinku jsem si už vybrala na roky dopředu. Kdy můžu začít?"

"Až uděláš večeri, drahoušku. Chop se své hospodyňské role, já musím ke stanici."

Za dva dny už věděli, že Feďové škrtli Charis ze stavu. Kdyby jen tušili! Užívala si obvyklého tempa, jen místo hejblat posilovny chodila po okolí nebo zkoušela plavat. Gern každou chvíli spokojeně řečnil cosi o kvalitách venkova, kde jedinec žádné pitomé náradí mít nemusí. Hm. Už o jeho názorech věděla svoje. Protáhl ji po okolních kopcích a často ji obveseloval vztekáním. Kdo má předem vědět, že maruár kouše? Nebo že se větev zláme, když člověk

potřebuje oporu? Nebo že bobule podobné moruším se můžou trhat jen v rukavicích?

"Jak malá," prskal Gern při každém ošetřování škrábanců. Opičáku chlupatá, ulevovala si na oplátku v duchu, kdykoliv to už opravdu přeháněl. Už nebyla tak okouzlená proudem jeho kleteb, jako když se prvně nalokala vody. Sama uznala, že nadávky poskytují jedinci velmi zajímavý druh úlevy a nyní se zabývala syntézou zvuků z jazyků, které Gern snad nezná, do podobně melodického a úlevného proudu.

Věděla, že Zorgův sliz působí přímo zázračně. Přesto udiveně sledovala rychlost obnovy a hojení. Škrábance se s mírným svěděním hojily do dvou dnů. Zorgové a jejich možnosti coby neznámo a neprozkoumaná oblast Charis plně zaujali. Zнала jen pár drobností a jejich společenský protokol. Když se to povede, když se Charis bude moci dostat k nějakým centrálním pramenům, určitě je kompletně nastuduje, jsou zajímaví.

Pracovala ve svém tempu, svých průměrných čtrnáct hodin plus dvě až tři vložené hodiny relaxačního tempa ve stylu mírně nadprůměrného lidského výkonu. To ovšem stačilo, aby jí Gern nestačil, ba nebyl ani schopen její tempo sledovat. Jakožto obyčejňák spal svých základních šest sedm hodin, zatímco Charis stačila odpočinková procházka a spala až po dvou dnech. Plánování ji nesmírně bavilo, takže neztrácela čas hádkami a radši Gernovi lhala, jak tvrdě tu spí

skoro tři hodiny. Stejně se chytal za hlavu a vedl promluvy o vyčerpání. Naiva. On vážně zatím s esgévěčkem nepřišel do styku!

K dalšímu natírání Mušrovým elixírem dotáhl Gern Charis skoro násilím. Na dvě, skutečně na celou dvě cenné hodiny ji donutil přerušit počítání! Jak mohla jenom ležet? Myslela, že se jí rozskočí hlava. Hruža! Opakovala si střípky, které se zatím

samy skládaly v mozku, jen aby nic nezapomněla. Je to šílené, zůstat v plném procesu a bez poznámek.

Hm, Gern byl ovšem navýsost spokojený. Uznávala, že jsou svědky i součástí nevídaného zázraku. Stabilizovala se naprosto neuvěřitelně. Rozesmálo ji ale, jak Gernovi dosavadní úspěchy ani fakt přežití nestačili. Odvážil se tvrdit, že dokonce přibrala!

Tiše se usmívala. Jen ať si namlouvá, kde co, hlavně, že ji zase pustí k zápisníku. Ono by se moc nestalo, kdyby ho měla v posteli a pracovala dál, ale budiž, opravdu na dvě hodiny si zdřímla mimo program.

Trochu divné jí připadalo podivné prostřídání tepla a chladu s úlevou. S mírným odporem zjistila vlhnutí své pokožky. No fuj, POT?! A nehty jí také rostou. Už měla téměř milimetrový okraj mrtvé rohoviny ba všech prstech. Podivný pocit. Nejlegračnější ovšem byla ztráta lesku na lebce. Vlasy?!

Nejspíš. Určitě ale nebudou nic extra, takové bílé, jemné...jako některé druhy látek.

Ne, nic z toho Gernovi opravdu nedokázala povědět, ani když jí znovu umýval Mušrův elixír ze zad. Dál nosila podivné čepice s kšiltem proti úpalu a šátky. Někdy ji pokoušely představy, jak by se k ní asi Gern choval bez předsudků nebo poručníkování, ale byla to záležitost z oblasti hloupoučkových romantických scén. Naprosto nekorespondujících se životem.

"Tak je to tu. Konec flákárny, začne sranda. Seznámíš se osobně s Mušrou a celou posádkou. Jenom Mušra ví, co jsi zač, věř teda jenom jemu a mně, jasný?! Nezapomeň, že tvoje cena skokově vzrostla o přežití ve volné přírodě. Výzkumáci by byli celí blahem bez sebe. Ti by tě možná rozpitvali i zaživa."

Řečičky okolo už Charis pořádně neposlouchala. Dívala se, co Gern drží v levičce a snaží se teď před jejím pohledem skrýt. Proč to tedy drží, když jí to nechce ukázat?! Trochu ztrácel nit řeči a nakonec začal vykládat, že má dost důležitou součást výstroje moderní ženy... Rázně ho přerušila:

"To tady nechala ta... ?"

"Ne, to jsem rovnou přivezl s tebou. Pro tenhle případ." Už byl trochu jistější a začal projevovat známky hrdosti nad svým nápadem – i nad tím, že dostal příležitost ho uplatnit. „Je to docela normální, kvalitní..."

Vyjekla odporem. Tohle ji opravdu nenapadlo.

"Fuj! Žádné chlupy si na hlavu nevezmu! A takhle řvavě zrzavá? Nikdy! Co? Tak ty máš ještě dvě?" Zalapala po dechu, jako by zase padla pod vodní hladinu. „Ani náhodou! Nejsem žádná praštěná vesmířanka! Nechci být vůbec nápadná..."

"Neblázni, všichni mají vlasy nebo paruky! I Mušra si to bere." Přešlápl rozpačitě a nesouhlasně se podíval na ty chomáče vlasů, které držel. Charis ohromeně otevřela pusku. Mušra? Ještěrovec?! Potom zahlédla smích v Gernově očích. Taky v mezeře mezi vousy mu podezřele zaškubalo smíchem.

"Tak to chci vidět. Ne, nežertuji. Pokud uvidím Zorga v té...paruce, lhostejno jaké, nasadím si také jednu. Jinak ne."

Gernův vyděšený výraz dopřál Charis pocit ohromného zadostiučinění.

„To myslíš vážně?“

„A ty ne? Jestli budu někomu podezřelá, potom právě s takovým falešným hnízdem chlupů na hlavě. Přemýšlej trochu, vždyť mi stačí jenom tetovací přístroj pro nové linky očí a obočí.“

jenom tetovací přístroj kvůli obočí a očním link m."

„Ale vždyť tohle nosí všechny ženský. No, pár šile... ehm, chtěl jsem jenom..." Zasekl se.

„Mno? Jen to dořekni: Jenom pár šílenejch esgévéček ne, že ano? Anebo sis neuvědomil, že pokud žiješ na hranici legality, využívají tvé služby především podivné existence, které se maskují, jak mohou?!“

„Já bych to tak nehrotil. Podívej se, ony ty záznamy tvaru lebky jsou dost rychlý a..."

„Nebudu nosit cizí ani umělé chlupy. Mám vlasy, víš? Vlastní, podívej!“

hezky postaru, pod Mušrovým dohledem. Jak mu začneš vykládat o řádu a uniformě, zahltní tě sympatiemi. Děsně mu totiž lezou krkem, víš? No a k tvé roli... Hm, předpokládám, že

základy navigace už v hlavě máš a ostatní je lepší dělat v praxi. Čeká tě základní kolečko nováčka, všechny služby, ale jedno po druhém. Dneska nás čeká ještě něco nového. Tys asi ještě nesesedla na koni, oslu nebo podobným zvířeti, že ne? Ani na imitaci?"

nestačila se divit.

„Na té lodi jsou koně?“

Rozchechtal se, že málem spadl na zem. Čemu se tak směje, když dává hloupé otázky? Dobrých pět minut měla vážné obavy o jeho rozum. Vydával podivuhodné skřeky, ale nepodobaly se ani těm kletbám a nadávkám, ba ani žádnému běžnému jazyku. Možná něco pochytil od Zorga? Ne-ee, on se během smíchu snažil cosi říct. Pochopila to ale jen proto, že si vzpomněla na podobnou scénu z jednoho filmu.

Pokrčila rameny, štítlivě sebrala paruky ze stolu a pověsila je na věšák vedle pláště. Když

se Ger pořád chechtal, dokonce se už musel posadit, přemýšlivě nabrala vodu do džbánu. Uklidnil se během několika vteřin.

"Nene, počkej, nepolívej mě. Už budu hodnej! Uklidním se dobrovolně, fakt! Nemůžu za to, žes mě tak dokonale odbouchla... Radši půjdu najít poníky."

Zmizel dřív, než Charis došlo, jak ji nesmyslně tahal a vláčel po

vršcích, honil bez ohledu na nebezpečí, nechal drásat větvíčkami keřů - a přitom tady někde po ruce žijí přepravní zvířata, která využívá! Mizera! Provokatér! Tyran! Jestli na cestovkách, jakou má Gern, žijí podivíni a blázni, potom proti Gernovi je většina z nich naprosto neškodná.

Vrátil se zhruba za půl hodiny, ovšem pokory nebo opatrnosti na něm nebylo, co by za svoje kratinké nehty schovala. Bylo mu evidentně jedno, co si o něm Charis myslí. Přinesl jí uniformu, šedomodrou kombinézu a svrchní vestu stejné barvy.

"Až tvůj nový vzhled doděláme, postačí z té uniformy nosit vestu. Málokdo se oblíká předpisově. Dal jsem už na poníky pokrývky, pojedeme docela pohodlně."

Vyšla ven, ale nedokázala se těch strakatých zvířat dotknout. Měla krásné oči, to ano, ale jak spásala květenu v okolí Gernova sídla, bylo vidět dost silné zuby. Ke všemu poníci páchli.

"Kde se tu vzala tak velká zvířata? Vyprávěls mi přece, že tu jsou ze zvířat největší kočky a mořští ptáci, ne? Copak se tu nedodržel zákaz dovozu?"

"Téda, ty máš ale paměť! Nenapadlo tě, že tu zůstali z dob těžby? Poníci jsou přece naprosto ideální zvířata do většiny takových prostředí. Jsou houževnatí, silní a malí. Vzhledem k

přešlechtění se moc nemnoží, tak si tu nechávám několik desítek kusů dál. Když Chajn přežil třicet tisíc makáčů, poradí si jeho příroda i s poníky. Odvézt pryč je můžu vždycky, ale zatím mi tady spásají kyselou trávu, kterou nežerou ani maruáři. Kde roste kysanka, neujme se nic dalšího."

"Chajn, to je co? Důl, kraj nebo jméno planety?"

Podrbal se. Asi to jméno vyslovit nechtěl, možná figuruje v nějaké registraci, došlo Charis.

"No, hlavně jeden můj hrdina z dětství. Taky něco vydržel a nebyl dvakrát svatej. Skutečnej král z kvadranru XB-7. Taky jméno planety, když už jsem ho plesknul. Zatím neoficiální, takže já sáš předčasně. Beze mne sem netrefíš, souřadnice zná jen Mušra."

Nechala mu tu útěchu. V Charisině paměti již bylo uloženo dost údajů, aby planetu našla během hodiny sama, bez srovnávacích programů. Stačí totiž za bezoblačné noci koukat nahoru... Pokrčila rameny a zadoufala, že na těch zvířatech nepojedou daleko. Tyhle Gernovy pokusy! Nejradši by rozdělával oheň křesáním kamenů, ale protože potřebuje techniku, neváhá pár desítek kilometrů odtud nasadit

dálkově řízená monstra na přesuny milionů kubíků hornin. Proč, u všech všudy, tedy nemůžou jednoduše nasednout do vznášedla nebo rovnou letět na orbitu?!

Vzpomněla na drsné poznámky zkušených jezdců z jezdeckých scén. Jestliže bude po té jízdě chodit legračně a vyhýbat se usednutí, strašlivě se za tohle příkoří pomstí! S takovými myšlenkami se vrátila do domu, sebrala oblečení a připravila se na cestu. Jako vždycky měla naprosto přesný odhad budoucího dění. Když se konečně dostala na orbitu a společně s Gernem nalodila do Mustanga, velice přesně věděla, že její pomsta musí být naprosto novátorská a zcela nepředstavitelná.

Pozdravila vysokého Zorga obřadně, protože si okamžitě všimla nízkého hřebenu nad očima. Přimhouřil oči a odpověděl ve stejném duchu.

"Tebe, Charis, zdraví Mušurun z Domu Garašošova. Na Mustangu jsem kapitán nebo velitel Mušra. Gern tě měl informovat, že tvé jméno je Gris."

Co na to říct? Oba se podívali na Gerna a znovu na sebe. Nebylo třeba nic vysvětlovat. Některé detaily Gern propracuje, jiné pouští mezi prsty. Klasika. Soustředila se na novou informaci.

"Dům Garašošov? Posuzovatele interakce biostimulátorů sympatomimetik lizardinů při mísení ras?"

"Mimo jiné. Znáš snad jeho práci?"

"Jen částečně, poslední zprávy mám z doby před třemi roky centrálního času. Navazují na něj některé, genetické výzkumy federálních laboratoří. Doporučila mi ji jedna bioložka vzhledem k

filozofickým úvahám v závěru, které mne skutečně oslovily. Ke skutečnému pochopení však byla nutná znalost souvislostí – tu ona vědkyně poněkud pominula. Byla už starší, nevylepšený člověk."

Gern se střídavě otáčel k jednomu a zase ke druhému.

"Lidi, nemluvíte nějakým speciálním jazykem? Tady Mušra je sice z lepší rodiny, ale to přece neznamena, že okamžitě začnete rozebírat vědátorský počiny jeho předků! To si laskavě nechte

na osobní volno. Půjdem na velín?"

Znovu si vyměnili pohledy. Oslovení bylo vskutku žertovné, když jediným skutečným člověkem tady byl Gern. Zorg poté vážně přikývl a dvorně nabídl Charis rámě. Tedy spíš tlapu nad zápěstím.

"Půjdeme. Tobě, Gerne, začala služba v zásobovacím. Než nabereme cestující, chci všechny seznamy jako vždycky."

Charis se na Zorga okouzleně usmála a bez ohlednutí se nechala odvést.

"Není to náhodou superšéf?" připomněla Mušrovi za rohem.

"Je," připustil Mušra, "jenže na lodi velím já. Mezi námi, jako šéf skladu je k nezaplacení, ale řeči má hrozný."

"Všimla jsem si. Na Mustangu se mi moc líbí."

Zamyšleně se podívala na Mušrovo předloktí ve výšce svého krku. Měl rukávy jen k loktům, její ruka ležela na hladkých šupinách. Hned pochopil:

"Je ten dotek hodně nezvyklý?"

"Ne, vlastně ano. Analyzuji své pocity a jsou spíš příjemné... ta kůže je teplá. Asi je to hloupost, ale

připomíná mi několik věcí z Chajna dohromady. Poznala jsem tam hodně nového."

"Předpokládal jsem to. Jak se cítíš po aktivaci biorytmů?"

"Po čem že?!"

Obrovitý Zorg se zastavil. Svým tělem téměř zatarasil chodbu. Černá sutana dojem ještě zvýraznila. Charis měla bradu jen kousek nad jeho opaskem, takže měřil dobré dva a půl metru. Pokud si člověk ale všiml neustále kroutícího se bičíkovitého konce

ocas, bylo po ohromujících dojmech. Charis vykukující půlmetrový neposedá provokoval. Ne, nesmí se smát, Mušra vede vážnou řeč!

"Jsi vlastně vesmířanka první generace, ale zastavili ti tělesné zranění. S tím souvisí spousta dalších věcí, které se teď v tobě mění. Chápeš, co myslím? Ne? Jsi vesmířanka první generace, to si zapamatuj. Jinak by ses nedokázala adaptovat na přírodu Chajnu. Proto se měníš s těmi vlasy a nehty. Už ti rostou i oční řasy. Tvůj původ ti zachránil život. Kdybys měla fyzický základ druhé generace, nastal průšvih bez ohledu na mou pomoc."

„Takže – takže nejsem až takový zázrak? To, co já, nemůže prožít jiný SGV?“

„ Pravděpodobně ne, zkoušet to schválně nebudeme. Tak, tady jsou místnosti posádky, máme šest až sedm lidí. Budeš ve své kóji sama, pokud ovšem nevezmeš někoho dovnitř. Zatím pár směn vydrž, potřebuješ přísné soukromí kvůli adaptaci a hodně informací. Podívej, tady jsem ti nahrál

tvůj manuál, z lodi se dostaneš přese mne. Přitiskni dlaň na hlásič... Dobře, Mustang tě bere na

vědomí. Teď můžeš chodit všude. A tady máš nahrané soukromé informace o možných změnách."

Poslouchala napůl, padla na ni únava. Připadala si před Mušrou jako nahá. Zorg o ní ví víc, než ona sama! Zastavila a odhodlaně vzhlédla ke stropu.

"Budu v kabině sama, nehodlám s nikým... to. Víte o mně s Gernem hodně, ale nemáte právo dávat mi to takhle najevo! Vlastně víte houby! A ještě to jméno... GRIS! Pěkně uhozené! Proč jsem si nemohla vymyslet jméno sama?"

"To neznělo moc spisovně! Nepotřebuješ tolik obušovat, děvče. Koukám, že Gern zapracoval až dost. Nechápu, proč přesně se cílíš, ale beru to na vědomí. Ehmm... Chtěl jsem jenom naznačit, že nedělám povyk kolem užšího styku s cestujícími, ale práci posádky to bourat nesmí. Jméno snad vysvětlovat nemusím, jedinci s tvou kapacitou už určitě zapálilo."

Jistě. Podobnost znění rovná se minimum bezděčných prozrazení. Nechat si původní jméno by byla trestuhodná drzost. Zorg vzal její drobnou ruku do své a klidně

vedl dá. Potěšilo ji to, bral ji jako sobě rovnou. Po sedmi kabinách pro cestující a malé jídelně s barem konečně došli do

půlkruhového velína. Mimo velkou panoramatickou obrazovku, imitující výhled, tu bylo celkem běžné vybavení. Chyběla jen křesla. Posádka u řídicích panelů musela stát nebo klečat na

polstrovaných lavicích. Charis jinde nic takového neviděla, ale okamžitě pochopila, proč to tu mají. Jak řekl Mušra, je tu velitel a tudíž se nemusí podřizovat lidskému pohodlí. Přece si nebude při sezení lámat ocas!

Ostatní čtyři členové posádky byli Pozemšťani. Opravdoví, původní, do vesmíru přišli rovnou z planet. Vysocí jako Gern, ke dvěma metrům, tmavších vlasů. Něco kolem třiceti let, ale

díky hladkým tvářím jakžtakž rozeznatelní. Asi jí tu taky budou přezdívat "Prcek" jako na Chroně...

Ross právě dělal stewarda, Keren spojaře, Marc technika a Števo specialistu. Marc se Števem jsou zároveň týmem pro maléry a ostatní střídají zřídka. Takže nebudou okouzlovat dobrodružné cestovatelky ani se hrabat v zásobách. Charis všem stiskla ruce. Bylo to tak jednoduché, že až na konci seznamovací procedury si uvědomila, že to udělal docela spontánně, jako by jí na nějakém dotyku cizí pokožky naprosto nezáleželo. Důležitější pro ni byla aktuální směs zvědavosti, zájmu i přátelství. Nikdy předtím kolem sebe takové ovzduší nezaznamenala.

"Naše Gris je zatím teoretická myš s dobrou pamětí. Potřebuje praxi a potom dá pŕlce našinců na frak. Nešetřte ji, bude stálá. Takže co si vychováme..."

„...to bude patřit akorát Gernovi,“ zahuhlal nevrle Števo, ale na Charis šibalsky mrkl tak výrazně, že i ona pochopila pochvalu. Bude jí tu dobře, začala se těšit a málem v tu chvíli zapomněla na pomstu Gernovi za dlouhou lekci jezdeckví.

Mustang patřil k menším plavidlům, ale Gris nepociťovala žádnou stísněnost. Ani v prostoru ani ve vztazích. Ty pokračovaly ve stejném duchu jako uvítání. Zaměstnala se tak, že s naopak projevovali

pečovatelské sklony. Než si uvědomila souvislosti, probrala se do napětí, v němž Pozemšťané očekávali krizi. Charis – vlastně už jenom Gris - zaznamenala letmé poznámky k Mušrovi. Bylo to od nich opravdu milé. Učení tímhle "normálním" způsobem Gris těšilo. Poněkud zaměstnávalo její výkonný mozek víc, než ostatní úkoly na lodi, takže nebyla hned prokouknutelná. Tím pádem si připadala lidštější, protože tolik nevybočovala z týmu. Dokonce s chutí vydržela spát přes tři hodiny.

Navigace a základy pilot že byly snadné, hodně z toho v sobě Gris nosila už roky, horší byla technika. Nová výzva Gris zaujala. Přes obyčejnou slupku, předstírající standardní vybavení všeobecnými základy, pronikala do špičkových konstrukčních vymyšleností lodi. Fascinovaly ji systémy, vymazlené k dokonalosti. Števo je konstrukční génius, o tom během několika směn vůbec nepochybovala. Mustang skrýval úžasná tajemství. Maskovací systémy podle všech tří dosud známých principů, možnost naprosto změnit identitu lodi za slabou hodinu, dokonce i zlodějský způsob převzetí energie z jiné lodi... Nic by za to nedala, že nejsou daleko ani od využití útočné energie. Ocitla se v budoucnosti nebo technikově zhmotnělém snu?

Marka se Števem okouznila již několika kusými vědomostmi a upřímným zájmem. Potřebovala chápat principy, aby s jistotou mohla techniku používat. Nestyděla se uplatnit ani velmi naivní a

netradiční srovnávání, většinou ze svých milovaných filmů. U Števa tím dosáhla odezvy na stejné vlně, jako by ji okamžitě prokoukl a vytušil, že ona dokáže vidět ke stejné vzdáleným obzorům, nepochopitelným i Marcovi. Nešetřil ji, i když si neodpustil pár vtípků o světlovlasých inteligentkách. Nad tím mávla rukou. Důležité bylo, že před ní rozevřel svůj svět.

Sebevědomě na zařazení do týmu přistoupila, protože znala standardní zařízení plavidel. Jenže Mustang naoko šlapal pomocí obludných skříní s tuhými tlačítky. Tohle směšné předstírání starého křápu určitě nevyhrabali na normálním šrotišti, ale v šíleném smetištním muzeu!

Tohle se učit doopravdy musela. Všichni tu ovládali i mačkání knoflíků, nemohli to předstírat. Achich ouvej! Kdepak jsou všechny ty elegantní výměny modulů a

krystalů, tady se nořila hezky zpátky mezi čipy, šváby a kablíky! Možná v nich ještě přenáší náboj pohádkoví brouci na krovkách. Hm, on je Števo i tohohle schopný. Pouze trochu jiná odrůda Gerna.

Ze kterého století ta báhorka vlastně byla? To snad ani stanice ještě nebyly... Opravdu jí půjčili pájku a prehistorický proužek cínu. To, co nechtě zkazila, nazvali studeňákem. No, až se dostane k nějaký info zdrojům, nejspíš zjistí, že to je na stejné historické úrovni, jako kožené mokasíny. K čemu to je? Aby předstírali primitivnost? Kdy a před kým?

Přitom pod slupkou odchlípnutých vrstev nátěrů dřímala čtvrtmetrová stříbřitá krychle, průběžně vyhodnocující okolní dění, dosah až za hranice kvadrantu. Podle vyhýbavých řečí Marka

tohle zařízení mohlo poničit jen ostřelování elektronů – pokud vůbec.

Gris tedy poslušně studovala dvojaký pohled na technologie Mustanga a navrch vysoce soukromé informace o biologii dospívání. Šel z toho mráz po z dech, protože celou tuto oblast naprosto pustila ze zřetele. Teď se už nemohla uklidňovat tím, že jsou kdesi vzdálené, že její organizmus stojí na místě a důležitý je výkon mozku. Vlasy jí však rostly dál, už si lehaly a bylo

nutno je česat, přes kosmetické tetování přerůstalo skutečné obočí. Dávno už přestalo vypadávat. A ty řasy! Její oči vypadaly tak zvláště, že se i několik minut vydržela pozorovat a divit, jak málo stačí na proměnu Charit na... Vesmířanku? Snad.

Horší bude doba, až začnou růst její dlouhé kosti. Nebo až pod vlivem hormonů začne vyvádět. Nedokázala si představit nějaké změny nálad, o jakých se mluví. Puberta! Období vzpoury. JAK by se ona ještě vlastně mohla bouřit? Mušra jí do informací zařadil i takzvané typické příklady chování. Naprosto nechápala omluvitelnost takových prohřešků proti kázni,.

Nesmysl. Ona, uvážlivá, vědecká pracovnice... a hystericky ječet nebo křepčit?! Pravda, poněkud si zadováděla na Gernově planetě, ale to jen s vědomím, že o moc déle žít nebude. Děsy puberty byly tedy jediným, zato vydatně silným stínem prvních krůčků v nové totožnosti na Mustangu.

Nic strašného se ale nedělo a týdny ubíhaly. Trasy se střídaly, cestující přicházeli a odcházeli,

Gris postupně rozlišila i několik štamgastů... Přesněji štamgastek. Ross na tohle téma celkem nepokrytě vtípkoval a snažil se Gris naznačit, že ani on není k zahození. Pro ni vždy k službám, když se kolem rozhoří erotické hrátky.

Jenom krčila rameny. Bláznivé ženské, hledají exotiku uprostřed nudy, co má být? Karia jí o takových vyprávěla. Když to i Mušrovi vyhovuje... Zorg byl v téhle oblasti opravdu dřič! Paul kdysi něco o kultuře Zorgů vyprávěl. Myslel, že ji tím zaujme a možná naladí. Bylo to dost zajímavé, ale nesourodé povídání. Tím pádem Charis poněkud rozčilovalo. Náznaky a významné pohledy odmítala tam, kde čekala jasné vyjádření, čísla, stupnice, zkratka údaje.

Mušrovi bylo podle všech znaků, včetně intenzity bavení turistek, kolem padesáti. Sečetla si jeho běžné akademické vzdělávání v domovském světě a trojitou akademii federální. Byl pilotem, lékařem, biologem a ještě čímsi výhradně zorgským.

Dnešní bělovlasá Gris tedy zapadla do posádky, jako by ji pro ni vymysleli. Gerna moc nevidala, takže jí ten příjemný pocit nikdo nenarušil. Uvědomovala si, jaká je to životní výhra, tak rychle být jednou z týmu. Mustang létal v této sestavě zhruba šest roků, Mušra osobně vládl lodi o "něco" déle. Odpovídal tudíž Paulovu tvrzení, že kolem padesátky se už Zorg bez sexu neobejde. Potřeboval ho k udržení běžného životního tempa. Doma by prý už měl dům, přesněji

řečeno obezděné hnízdiště s několika samicemi. Paula představa výkonnosti Zorů stále zaměstnávala. Dobrá, ženy svého společného manžílka – samečka udržují, ale kdo opečovává je? To je z hlediska společenské rovnováhy důležitější. Nebo ne?

S Gernem udržovala Gris, jak už bylo řečeno, jakési ozbrojené příměří, kterého si on nijak nevšímal. Splnil po měsíci svůj slib a vnutil Gris přiléhavou kombinézu v barvě mokrého písku. Když ji začala nosit, hvízdlo obdivem i několik cestujících. Při

službě stewardky se Gris honem naučila velmi jasně a přitom jakžtakž slušně odmítat nabídky příjemných večerů.

Slibovaná pomsta za namáhavou jízdu cestou necestou na ponících už zapadala prachem.

V běhu dní a služeb jako by ani těch důvěrných dnů na Chajnu snad ani nebylo.

Gris prošla ještě sedmi kúrami Mušrova elixíru, vyrostla o devět centimetrů, ale tempo měnit nepotřebovala. Tím víc ji zaskočilo, když selhala. Možná to nikdo jako selhání nebral, pouze ona sama. "Po pěti měsících na Mustangu omdlela v průlezu při opravě chladicího potrubí klimatizace.

Našel ji Števo a hned udělal poplach, To snad bylo ještě horší, než probrání. Neschopná slova, v hlavě jí šumělo jako kdysi u Gerna. Mušra hned přidupal a vyptával tak podrobně, že si zase jednou připadala holá jako prst. Nakonec ji zatahal za ucho. Měl poslední dobou takový způsob uklidnění. Nejspíš ho fascinovalo, že tak drobný kousek kůže a chrupavky jse schopen uchopit a nepoškodit.

" Je to tady, Gris. Stáváš se dospělou ženou. Budeš to ale muset vydržet jako kolonistky a všechny ostatní, které nechávají přírodě volnost, aby měly děti. U tebe nevíme, co by sis mohla dalším usměrňováním organismu způsobit. Nemrač se a vezmi rozum do hrsti: Nebudeme přece riskovat další zásahy, když ses vrátila do normálu. Ať tě ani nenapadne nějaká antikoncepce nebo psychobloky!"

Konečně se probrala.

"Cco... Antikoncepce? Já?!"

Mušra zavrtěl hlavou a povzdychl.

"Jistěže ty. Nikdo nemohl dopředu vědět, co se stane. Nemělas jinou šanci, než trochu našeho jedu. Už dávno jsem informoval otce, jak zajímavě reaguješ. Změny v genomu samy o sobě neschopnost přežít venku nezpůsobují. Shodou okolností se o tuhle otázku začal zajímat před dvěma roky kvůli našim možnostem úprav. Jsou v tom další svinstva a pro Zorgy se nejspíš hodit nebudou.

No, neboj se, určitě ti většina vylepšení zůstane, ale budeš schopná taky normálního

života. Hele, to, co říkám, není malér, ale zázrak, tak se k němu koukej nějak prohrabat tím zděšením, co na tobě pozoruji. Vždyť ty se teď i studeně potíš!“

To Gris vyděsilo ještě víc. Zorg sáhl po chomáči toaletního otěru.

„Prostuduj další výukové programy. Gern ti přinese všechny věci, které pro tenhle případ včas rezervoval. Má přehled –a docela podrobné zkušenosti. S ním můžeš mluvit otevřeně a o všem. A abych nezapomněl, máš dvě služby volno, než si na ten divný stav zvykneš. Víc ti nedám, je tu práce nad hlavu.“

Gern a zkušenosti? Nějak jí to nesešlo, dokud si po Mušrově odchodu nevzpomněla na to, jak se pochlubil svou rolí oplodňovače v ženském společenství. Rozchechtala se a dusila smích příkrývkou, aby si nikdo z posádky nemyslel, že se snad zbláznila.

Volna si moc neužila. Pár světelných let od soustavy Pí-7 se dostali do obklíčení Federály. K tomuhle velmi krutému překvapení se přidružil fakt , že mezi dvanácti loděmi jsou čtyři se změněnou identifikací. Takže pirátské, podloudnické, prostě kolegové. Smůla, Mustang byl na zcela nevinné trase, takže svůj tajný lokalizační systém vypnul.

Mušra byl vyzván, aby se bez odporu vzdal. Bylo to naprosto bláznivé, vždyť na palubě měl jenom tři cestující, které znali. Tentokrát by mohli přísahat i na alibi ve všech oblastech, na palubě by nikdo nemohl najít ani stopu zakázaných látek nebo zboží. Bohužel zrovna v tuto ideální chvíli nemohli využít Gerna a jeho styků. Právě na dva týdny až měsíc vypadl zařizovat cosi rodinného.

mimo. Zkrátka a dobře, celá záležitost hodně smrděla. Posádka se rychle radila.

"Ty svině prodejny přetáhly přes Federály vlastní maskáč! Zrovna když jsem ladil Máňu na větší ostrost!"

Marc by si nejradši ruce urazil, že na kamarádku krychli sahal. Drahocenné tři hodiny byli bez jejích dat!

"Teprv se stahují, můžem se pokusit o útěk," hodnotil šance Števo. Marc si nebyl jistý manévrovacím prostorem. Kdyby zkusili vysázet holoprojekce Mustanga, Feďové je eliminují

během několika minut. Mají tři lodi s čuchačem!

"ČUCHAČ?" Gris byla dokonale mimo.

"Jo, ITM. Lidsky řečeno rychlý průzkum cílů a odhalení holoprojekcí. Hned poznají, že jde o obraz."

"A kdyby klasická projekce naopak skrývala autentický předmět nebo část objektu?"

"Při hmotnosti nad padesát kilo nemají šanci. Čuchače nejsou vybavené jemnějším detekováním. Jenže tři jsou na nás moc. Poznali by něco už během příprav."

Gris už ale mozek pracoval na plné obrátky.

"Máme jenom tři lidi a menší posádku. Mustang může odhodit spoustu hmoty. Myslíš, že by čekali trik s mlhou a kouřem?"

Števo si poklepal na čelo, ale ostatní čekali, co tím chtěla říct. Gris nemusela vysvětlovat dlouho. Mušra ji plácnul do zad, div nenalítla na obrazovku. Števo s Markem fofrem programovali posloupnost maskování. Jejich milovaná Máňa se překonala a tak během osmi minut začali pomocí

rozstřílených asteroidů vytvářet ionizující mlhový pás. Na čtyřech místech odhodili, co se dalo. Oloupali Mustanga jako cibuli. Místo Gernovy cestovní lodi se do změti asteroidů, smetí a

šrotu schoval černý ovál zbrusu nové Pinie. Pokryta hasicí pěnou se plazila malá dvoukabinová Pinie z pasti přímo pod břichem křižníku. Feďové tak byli bez šance detekovat život

i činnost motorů.

Už během prvních manévruů se Mušra mračil a jeho špička ocasu sebou mrskala nevídanou rychlostí. Nebyli sice na dosah pulzních zbraní, ale nepadl ani varovný výstřel. Pirátští

mrchožrouti určitě hned pochopili pokus o holoprojekce. Byli si snad tolik jistí, že je dostanou? Proč pořád jenom přihlíželi?

Mustang podle všeho neměl být v pasti zničen, ale chycen a ochromen. Proč, sakra, kvůli komu? Nebo kdosi touží po Máně, případně členovi posádky nebo cestujícím. Gris pozorovala neposednou špičku s rostoucím zájmem. Bylo to celé jen na Zorgovi. Plazení pod mlčícími loděmi se táhlo nekonečně dlouho. Když Števa chytil záchvat kašle, měli ostatní chuť ho přidusit, jen aby umlčeli ty děsné zvuky. Konečně! Zorgův neposeda odpadl na zem. Jenom se smýkal, ještě víc zpomalil... Všichni začali volněji dýchat. Mušra úsečně zavelel zapnout

biopásy a celkem pětkrát přeskočil do jiného kvadrantu.

Cestující informovali o celém manévru jenom stručně. Každý z nich měl za sebou nějaké to období s větším či menším utajením a chápal, že budou muset rychle přestoupit. Dozvěděli se o nelegálním útoku tří lodí a každý teď tiše přemýšlel, nejdou-li právě po něm.

Pinia zamířila do doku poblíž Zéty Aurigae. V hájemství Mezonetta za rudým veleobrem byl Mustang obnovován v původní velikosti a kráse. Jen jméno a zařazení dostal zbrusu nové.

Posádku tu čekaly zprávy o debaklu Federace při likvidaci pašeráků. Úřady ostudu tutlaly natolik, že svou slávu posádka poznala pouze podle šušandy o dosud neznámém únikovém figlu.

Mušra rozhodl, že s posádkou odletí načas k němu domů, mezi Zorgy. Využili první spojky a nalodili se na sesterského Krocana, taktéž z Gernovy cestovkové stáje. Gris se těšila na nové vědomosti a pobyt v dalším opravdovém světě. Poznává samotného Garašoše! Vždycky to nevyjde, jak si kdo maluje. Přepadli je uprostřed obchodní trasy, z míjené obchodní lodi se náhle stala útočná. Během několika minut bylo po všem.

Gris otočila hlavu. Neviděla nic, zato velice dobře cítila. Někde poblíž ležel Mušra, v malém prostoru a bez klimatizace. Hm, nebude dál, než půl metru, sálalo z něj teplo jako nedávno u

průlezu. Možná byl také omámený, protože ta jeho žláza pracovala bez omezení. Šeptla:

"Jsi v poýdku?"

Něco zahuhlal. Pokusil se pohnout, to poznala podle zachvění podlahy. Dotkl se jí špičkou ocasu. No ovšem, když se Zorg soustředí, může s ním leccos zvládnout! Na všechno síla nutná není. Olízla si rty. Pochopí, co vymyslela?

"Možná mají jenom nás dva, možná šli po mně. Mušro, určitě nás ale rozdělí. Chci, tedy spíš musím být jako na začátku s Gernem. Ale ne uzlové body. Namátkově, jako po bití... Slyšíš?"

Dokázal bys ještě naposledy, pro jistotu..."

Mušra se nespokojeně pohnul. Nechala ho přemýšlet. Měli kupodivu dost a dost času...

"To není ona! Pitomci, Gern někde ulovil školačku na útěku a vy mu na to skočíte! Steve, tohle si zodpovíš!"

Gris se bála otevřít oči. Tak dlouho ji nechali ve tmě, že tady i přes víčka cítila oslnivý zdroj světla! Třebaže skláněla hlavu, červená kola vířila za víčky dál. Hlasy znala, ale nechtěla tomu věřit. Karia, Števo?! Proč?

Hned si odpověděla: Ty hloupá, přece kvůli Charis SGV! Samozřejmě ji brzy identifikují. Dlaně, oční pozadí, DNA. Může sice zkusit ztrátu paměti, ale nesmí moc přehánět. V duchu analyzovala

všechny rozhovory, které se odehrály ve Števově přítomnosti. Naštěstí právě u něj si byla skoro jistá, že ji nepovažuje za sobě rovnocennou. Ovšem, vždyť i nad jejím

návrhem útěku si odfrknul a v doku Mušrovi odporoval, že nejvíc práce odvedl on, Marc a ještě Máňa. Popotáhla. Kdosi ji chytil za vlasy a hlavu zvrátil dozadu.

"Ale no tak, nedělej se! Přiznej, že jsi SGV! Chci vědět, co našel Feris na Chroně!"

Zamrkala a otevřela pusou údivem.

"Au, Števo, to bolí..."

I zafňukat se jí podařilo. Znechuceně ji pustil.

"Krysa jedna laboratorní, tohle určitě taky viděla ve filmu!"

"No tak to by se musela zatraceně změnit! Charis byla jak boží hovádko. Ale nějaká podoba tu je... Měla vždycky tyhle vlasy?"

Karia se téměř nezměnila. Teď už ale nevypadala jako stárnoucí nenápadná bruneta s nevýraznými rysy. Vyloupla se. Paul by zíral... Sáhla Gris po kšticí, ta uhnula s výrazem strachu. Karia zesládla.

"Neboj, děvčátko, my tě přece zachránili, i když to nechápeš! Ten všivej Zorg na tobě dělal pokusy, že je to tak?"

"Po... Pokusy?"

"No, určitě ti dával léky. Něco vypít, sníst, možná tě očkoval pistolí. Vždyť jsi vyšší, s vlastními vlasy, to sis neuvědomila?"

"Mám z toho strach! Očkovali mě, několikrát. Potom jsem moc často spala."

Karia šlehla pohledem po Števovi.

"Možná nejsi tak pitomej. Ona má tím pádem ještě větší cenu, než nějaký naleziště! Ten hnusnej ještěřák zapojil nějaký jejich vědce!"

Znovu se obrátila ke Gris a nabídla jí pohárek s pitím. Vypadalo to jako voda, i když do toho mohli dát cokoliv. Jenže pitomoučká dívčina musí nápoj vděčně od kamarádky Karie přijmout. Asi projde srovnávacími testy. Karia má pravdu, je lepší to zaspát.

"Už je líp?"

Gris přikývla. Karia ji pohladila po hlavě, ale když sjela rukou na rameno a záda, Gris bolestí sykla. Slzy do očí jí vhrkly naprosto přirozeně. Karia se rozhlédla po lidech kolem. Bylo to celkem pět mužů, jeden v uniformě Federace. Dvě titanové hvězdy na límci? Tak to je generál a něco k tomu. Gris otupěle vzpomínala na pořadí šarží, zatímco Karia odhalovala horní část jejích zad.

"Máme problém, pánové. Zdá se, že to z ní už někdo zkusil vymlátit. Charis, holčičko, kdo ti takhle zmaloval záda?"

"Velitel... pořád chtěl souřadnice... Neumím je říct! Bolí to, auau..."

Svezla se ze stoličky na zem a stočila do klubka jako zvířátko. Moc to nehrála, strašně potřebovala spát.

Probudila se v kabině, jaké bývají na stacionárákách. Podle vzhledu stěn a vybavení tak padesát, sedmdesát roků stará zařízení, modernizované před krátkou dobou. Světlo rozptylované

sagamříží jako na Chroně. Přikrývka z netkané asry, tuhý váleček pod zátylkem. Schválně ji položili na záda, aby se probírala dřív? Naštěstí už byla na rudé pálcí pruhy zvyklá. Mušrův ocásek pomaloval její záda velice pilně.

Cítila, že je tady sama, přesto si přejela prsty po kůži pravého předloktí velmi opatrně a nenápadně. Už jako malá se tak naučila rozeznat sebemenší stopy po vpichu. Zatím ji

nevyšetřovali tak důkladně, aby pochopili Mušrův zásah. Vědí sice, kým „Gris“ je, ale snad zkoušeli jen nějakou drogu pravdy.

Takže fakta: Stacionárka celkem utajená, modernizovaná, tedy okruh významu Chrony. Na žádnou stanici by ji neodvlekli. Z útoku si nepamatovala naprosto nic. Odehrál se pod taktovkou Federace, bez jakýchkoliv okolků. Jedinou šancí je tím pádem hra o čas. Pomoc zvenčí se moc čekat nedá, musí zvládnout nějaký další podfuk a doufat v Gernovy konexe alespoň takové síly, jakou naznačoval. Měla by mu za nějakou námahu stát, protože by mohla prozradit jeho milovaného Chajna.

S hekáním se otočila na břicho. Měla jen pytlovitý hábit jako na marodce, přesto se tvářila, že ji škrábe a tísni. Odhodila i přikrývku a sestavovala si pravděpodobná vysvětlení všeho, co z ní mohli dostat..

"Už ses vzbudila?"

Karia si přitáhla stoličku. Byla už tady, když se Charis probouzela, nebo sem kdokoliv neslyšně a nepozorovaně může vejít? Vždyť předtím neslyšela cizí dech! Nebo ji rozhodili tak, že otupěla? Charis rozespale zamžikala. Karia se k ní naklonila:

"Pamatuješ si na mě? Tolik ses změnila, je z tebe krásná holka, víš?! I generál tě svlíkal očima. Možná jsi kvůli tomu ztratila část svých schopností. Charis, holčičko, víš ještě, jak se jmenuju?"

Charis přikývla. Chtěla vyslovit jméno, ale suchá ústa ji neposlouchala. Karia honem odněkud vyčarovala pohárek s pitím. Tím poskytla Charis delší čas. Bylo to dost sladké, jako kdyby potřebovali přebít chuť čehosi – nebo jí honem dodat energii? Těžko říct.

"Jsme samy, klidně mi všechno pověz. Mlátil tě ten sviňák často? Zařídím, abys mu to mohla vrátit!"

Charis zavrtěla hlavou. Mumlala, že před tím obklíčením a nedávno, jinak moc ne. Zvedla oči a podívala se na Kariu tak, jako kdysi, když si nevěděla rady s Paulem nebo chováním kolegů.

"Kario... bývá mi moc špatně! Ale nesmím to říkat, ostatní si mají myslet, že jenom dlouho spím. Já bych chtěla zase dělat na stanici, tohle je strašný život! Chci uvidět naše, být znovu doma!"

"Ty moje chudinko! Chlapi hnusní! Nejradši bych je skopala, i tu ještěří horu masa! To víš, že ti pomůžu, ale ty se musíš taky snažit, ano? Vrátime tě do tvé milované laborky a ty budeš hezky hlásit všechno, na co si vzpomeneš, vid'?"

Charis horlivě přikyvovala jako za dávných dětských let.

„Jenom mně neposílej do simulace! Oni na mě zkusili simulaci skanzenu a dali tam nějaké chlupy a peří a živá zvířata a já málem umřela! Pořád chtěli data a když jsem si nemohla vzpomenout a... Taky přidávali UV záření a taky myši a hmyz a...“

„Pššt, už jsi v bezpečí, já tě nedám... To potvrzuje, že to spískal... No nic, asi zjistili, jak miluješ ty staré příběhy. Docela chápu, že do tebe narvali kde co, abys přežila... Teď jsi u mne, buď klidná, ano?“

Charis přitiskla tvář na Kariinu hrud'. Malinký zlomek času trvalo, než ji Kariie objala. Nebylo třeba si tím pádem vyčítat jakoukoliv polopravdu a neupřímnost, kterou ještě ubohá osvobozená esgévé pracovnice vymyslí.

Získala svůj čas. Zhruba týden obnovovala data z Chrony D52, samozřejmě s jen několika málo těmi, která byla získána po Kariině odchodu. Dala si záležet hlavně na výsledcích průzkumu Zet 685, protože tam se schylovalo k planetární katastrofě. Někdo zlikvidoval většinu ekosystémů. Možná samotné kontaktní sondy, které nebývají úplně zbavené mikrobů, virů, plísní a vůbec jakýchkoliv stop života. Dokonce se v posledních dvou třech staletích takové prkotiny značně zanedbávají. Tady bylo zřejmé, že probíhá proces vymření původní fauny a flóry, mutace jedovatých plísní a v atmosféře se řádově mění poměr nebezpečných plynů. Zásoby nerostů jsou rozptýleny v tak malých nalezištích, že cena eventuelní těžby převyšuje jejich hodnotu. Planeta byla zařazena do kategorie 7-X, tedy nevhodných i pro nouzové přistání. Kupodivu přesně tam, kam ji zařadil i Paul. Zato taková M 161, ta má určitý potenciál... Charis přiřadila do složky příkaz na vyslání pěti upřesňujících sond a z výsledků vybrala k M 161 dvě mírně neúplné, poškozené zprávy s údaji o vodní flóře.

Na Mušru ani Števa se nikdy neptala. Možná právě proto jí Karia po deseti dnech lhostejně oznámila, že Zorga vydali rodině proti velké kauci. Musela být dost vysoká, Karia použila výraz výchovná“. Zbytek zajatců je ve vězení kvůli podezření z pirátství.

„Neboj se, oni těm hnusákům něco přišijou,“ komentovala věznění spokojeně. „O tobě se mluvit nemůže, ale to by musel být zázrak, aby si neužili nějakou trestaneckou kolonii.“

Jen jednou se Charis docela neovládla a zasnila nad hýřivě barevnou porcí jídla. Karia dlouho zpytavě sledovala blažený úsměv, než Charis vyrušila.

"Vzpomněla sis na něco hezkého?"

Přistiženě zrudla, ale věrná své roli důvěřivého holátka zvládla zakoktat:

"To nemůžu říct, stydím se..."

"Ale no tak, jsme přece přítelkyně, Charit, kamarádky, odjakživa důvěrné. Kdo jiný by tě dokázal najít, poznat a také pochopit?"

"Když já jsem vědecká pracovnice... a jídlo je pouze formou doplnění energie..." Karia tázavě nadzvedla obočí. Charis tedy se sklopenýma očima přiznala, že se jí připomněla oslava postupu k inženýrskému studiu. "Maminka sama vymyslela kombinaci příchutí kalatyvských tyčinek. Přidala jsem si ještě dvakrát!"

Kariu vzpomínka rozesmála

"To jsi celá ty, drahoušku! Vůbec ses nezměnila! Nestyd' se, buď ráda, že si vzpomínáš na tolik hezkých věcí! Společnost je s tvou prací spokojena, určitě ti brzy povolí návštěvu rodičů. Co tomu

říkáš?"

Charis si dovolila radostný úžas a tiché, vděčné úsměvy. Nebyly moc předstírané, třebaže se netýkaly právě slibované odměny. Unikla z pastičky vlastní nepozornosti. Myslela totiž na lahodná soustíčka grilované kareny. Podfuk zabral, ale co když se opravdu někdy podřekne? Důležité je vydržet a potichu pátrat. Už věděla, že bývá napojena na přímý přenos dat. Některá dostávala bez přípon a dokázala si ověřit, že nejsou ani skrytě značená. Komunikovala s centrální databází pro kvadrant, takže věděla i to, kde zhruba se nachází. Našla skulinku, jak vyslat zprávu ven, zašifrovanou pod běžným spojením. Máňa to zachytí a odhalí, určitě. Charit si vymyslela záminku vyběhnout od svých přístrojů a hledat Kariu, přitom vyvolat poruchu klimatizace a tak

strašně se bát, až bude moci zůstat blízko jakéhokoliv spojovacího uzlu. Nebo ještě líp... Připravila si několik variant, propojitelných a obměnitelných. Když nevyjde plán A, vyjde jako plán A/a...

Povedlo se. Za další dva dny dostala tak přesvědčivý hysterický záchvat, že ji Karia vzala k sobě a konejšila jak malou skoro hodinu. Všichni věřili, že v ní poplach oživil konec Chrony nebo zážitky ze simulace, které jim potvrdil výslech pod drogami.

Charis využila Kariina útěšného objetí a začarovala si s výměnou nápojů. Pokud v tom jejím byl uklidňující lék, uspalo by to teď nejspíš i Mušru. Několikrát již Kariu požádala o něco na spaní a dvě dávky zachránila. Karia brzy přestala mateřsky broukat útěchy i nadávky na mužské plemeno. Spala s otevřenými ústy, po bradě pomalu stékala slina.

Zkontrolovat zapojení možného záznamu z Kariina bytu bylo hračkou, takže Charit mohla sáhnout po Kariině osobním zápisníku. Osobní kódy se od Chrony nezměnily. Ať si Karia říká, co chce, Paul ji měl přečtenou dokonale. Potrpěla si na zavedené, stálé znaky. Charis namodulovala Kariinu poštu podle svého, všechno naaranžovala a vypila zbytek elixíru. Spokojeně se přitulila k pochrupující vědátorské agentce a nechala věci, ať běží svou cestou.

Za dalších osm dní Karia vypadala velmi znepokojeně. Přišla za Charis přímo do její pracovny a chvíli se zdržovala s frázemi, aniž by vnímala odpovědi. Důvěrně Charis sdělila, že proti všem dohodám dojde k jejímu přesunu jinam. Když se rozpovídala, odhodila zbytek odstupu. Cítila se odstrčená, možná i zrazená. Zkrátka mimo hru, protože nesměla sebeméně ovlivnit, co bude s Charis dál.

"Všiváci, jako bych jim to nevysvětlovala horem dolem! Jako bys jim vrátila málo dat! Copak tě tam nechají v klidu? Všechno bude v háji!"

Charis pokračovala ve své hře. Nic jiného ostatně nezbyvalo. Rozloučila se slzavě s Karií a a děkovala za všechno dobré. Nechala se naložit do armádního

speciálu, dojatě znovu popotáhla při dalším dojemném loučení v přenosu -a poté klidně čekala, co přijde.

Na únosy neměla patent pouze Federace. Zčistajasna se Charis probírala v zešeřelé kajutě, jakou mívala na Mustangu. Fajn, hned si zažádala o porci keremanské plitvy. Donesl ji Gern osobně. Hm, mohl se víc snažit a být u ní už při probouzení, ale kritiku spolkla. Zubil se jako na Chajnu, když vymyslel nějakou hnusárnu ohledně poznávání přírody. Charis okamžitě připomněl povinné kuchání kareny. Nesmí mu zapomenout ani tu jízdu na ponících!

"Už se to nese, milostivá . Přiznávám, nechtělo se mi přepadávat stanici, takže jestli tě po uspání bolí hlava, strašně mě to mrzí..."

"Věřím ti každé slovo. Tohle je Krocan? Je Mušra opravdu doma?"

"Pomalou, pomalou! Co takhle poděkovat? Mušru vydali rodině a jsme srdečně zváni. Pod tlakem událostí si totiž začal chystat rodinný život. Už dolítal, holoubek."

"Ty se ale tváříš škodolibě! Nemyslím si, že by se zrovna Mušra poddal nějakému utrpení. Vidím, že jsi příkladný kamarád. Nejspíš si s chutí představuješ lidské útrapy... Jak pokračují rekultivace?"

"Přesně podle tvých – vlastně našich - plánů. Trochu jsem postupy kombinoval, ale neklapalo to. Vrátil jsem se ke dvojce, jak jsi doporučovala. Ale ke skluzu nedošlo, všechno jde hladce dál,

i tráva roste, jak má."

"Ó, copak se děje? Kajícny Gern? To je mi novinka! Jsi podezřele pozorný, všimla jsem si i vůně cubusu. No ne, ty máš s sebou opravdové, čerstvé lístky! Hele, že ty ses zase prohlásil za mého manžela?!"

Zazubil se, naklonil a lehce se rty dotkl jejího čela. Voněl cubusem celý. Odtáhla se až po chvíli. V očích mu jiskřilo.

"Je to pouze a jenom nevinný pozdrav z Chajnu. Vlastně od nás. Máme doma keřík, táta ho kdysi přivezl jako suvenýr. Rád by tě poznal, když už osobně zasahoval při likvidaci generála Pikse. Věřila bys, že se kvůli své

chamtivosti neostýchal otevřeně zneužít federální síly?! Ano, přesně tak. Už obklíčením Mustanga to pohnojil. Kdyby byl úspěšný, ututlalo se to, ale ostuda s únikem lodi věc rozvířila. Skončil by i tak, žraloci takovou „slávu“ nikomu netrpí. Sledování dalších jeho kroků potom byla hračka."

"Rozneslo se to opravdu samo? Pracuješ rychle, jsi výkonný skoro jako SGV."

"Tvoje uznání mi bere dech."

Samozřejmě věděla, že první stopy našla ona sama ještě na Chajnu. Přesněji řečeno jí teď zapadly poslední střípky se značkami, které sice podržela v paměti, ale nic jí neříkaly. Na svém vysvobození také odvedla kus práce. Modulace Kariiny pošty s malou blokadou šifer zaúčinkovala jako natažený ukazovák :Tady jsem! Gern tedy i z moci úřední sledoval, co se kde šustne divného, podívejme... Bude vhodné se divit. Velmi divit a také obdivovat, koneckonců je Gernovi zavázána. Charis během zajetí měla dost času na přemýšlení a kombinace nejen útěku, ale také k upřesnění polohy Chajna - a tím i Gernovy identity. Moc dobře věděla, kam se obrátit. Opravdu si zbytečně nefandil, patřil k nejmocnějším lidem.

Zbytek dění záležel na něm. Pokud by ji nechal být, trpně by musela snášet, co přijde. Jinou šanci na změnu otrockého postavení SGV, než opičáka Gerna, prostě neměla. Z Kariiných skeptických řečí uznala a přijala to podstatné: Gern vůbec nemusí vědět, že ona ví! Zamrkala bílými řasami. Byly husté jako smetáčky a Karii provokovaly, opakovaně doporučovala jejich obarvení. Gern seděl naproti a pozoroval, jak Charis chutná. Reagoval dalším zazuběním.

"Něco mi říká, že ti v hlavince šrotují aspoň čtyři výkonný procesory naráz. Ale neva, už by mi to skoro scházelo.Bylo to hodně zlé?"

Tak tohle si snad musel nacvičit! Starostlivá otázka a pochmurný tón Charis odzbrojily. Málem

se zakuckala smíchy. Mávla rukou.

"Ale ne, měla jsem štěstí. Hlídala mě Karia, však víš, dělala se mnou na Chroně. Dala jsem jim hodně ztracených dat a ona se snažila, abych jí zase věřila. Nevím, co

ze mne pod drogami dostali, ale svěřila jsem se jí, jak se na mě nahrála simulace nějaké rezervace a když jsem se začala dusit a umírat, vydírali mě a tak."

"Holka, tys ale měla smůlu na parchanty! Podívejme, Karia, to hodně vysvětluje! Možná věděla, že Feris něco chystá a Chronu D52 napadl taky Piks. Neuměl totiž vysvětlit, proč se tam najednou objevil se „záchrannou“ misí."

"Co kluci, tedy posádka, jsou ve vězení?"

"Od čeho jsou advokáti? Všichni dostali nejměkčí možnou podmínku a zase změnili totožnost. Místo nich podmínku plní pár dobře zaplacených kolonistů."

"Potřebuji se omluvit Mušrovi, že jsem z něj udělala takového, no..."

"No, jen to řekni, takový hovado! Fakt vypadal, že někoho vzteky roztrhne, kdykoliv si na nadávky tý ženštiny vzpomněl! Jak tak poslouchám, dokážeš nevinného, zdvořilého a galantního záchrance pomluvit naprosto nevybíravě. Copak já, já už jsem otužilej. Jenže znáš Zorgy, hrdé plemeno... Za pár dnů ti to poví sám, těš se. Jo a zase máš pravdu. Jsme manželé."

Charis dokázala nasadit líbezný úsměv, ale přece jen ji zamrazilo. Vážně byl Mušra našťvaný? Copak se nedomluvili?

Byl to další Gernův žertík. Mušurun z Domu Garašošova ji při setkání nadšeně vyzvedl do vzduchu a objal, ovšem velmi ohleduplně a jemně. Na velké oslavě založení vlastního Domu seznámil

Charis nejen s desítkami bratrů a sester, ale též se svou první snoubenkou, podle hřebenu stejně urozeného původu. Charis zaujalo, že Dům nese jméno muže, ale řídí jej ženy. Odmítala označoval lidsky nadřazeně samce a samice u ostatních ras. Byli to muži a ženy, ať se jedná o Zorgy, SGV, Lugmany a jakékoliv další tvory, často na vyšší úrovni, než se pouhým lidem sní.

Podle Ferisových kusých zmínek měla zdejší společnost a rodinný život vypadat poněkud jinak. O to nadšeněji hltala skutečnost. Oblé stavby, vycházející z původních hnízd, slepovaných slizem a různými tělními tekutinami živočichů... Ba dokonce první

vzory na stěnách, první uvědomělé obřady, to všechno vznikalo v hlavách zorgských žen při hlídání vajec. Dokonce i veliký vědec Garašoš, Mušrův otec, závisel na vůli svých manželek!

"Málem jsem ho nezastihl," svěřil se Mušra před Charis Gernovi, "rodina nebyla schopna najít děvče, které by mu vrátilo sílu. Je mu už stošedesát roků, odžil si svoje. Kdybych sem před pěti lety nepřivezl kolonistku Serenu, tak byl bez šance. Podívejte, jak chudák holka vypadá ! Vzalo jí to půlku života. Má jí být teprve sedmadvacet!"

Pozorovali vysokou ženu, stojící v hloučku velkých Zorgů. Sahala jim těsně nad břicho, ale oni se skláněli a ještě stáli pod dvěma stupni, jen aby jí dali najevo svou úctu a zdvořilost. Kdykoliv někoho oslovila nebo se usmála, tvářili se jako pochválení žáčci. Vypadala na dobře udržovanou padesátnici. Páni!

Charit pochopila, že přesný proces zestárnutí Sereny se nikdy nedozví, ale žasla i nad prolomením hranice. Garašoš navzdory ne lidským, ale hlavně zorgským pravidlům získal lidskou manželku, navíc dalšími Zorgy váženou a ctěnou. Byli tu i vysocí představitelé sídliště, známí z mezigalaktických přenosů. Výhrady a předsudky byly natolik nalomené, že další zástupci lidí byli vítanými hosty.

Charis se během konverzace dozvěděla takřka celou historii obdivu a oběti mladé vychovatelky. Požívala veliké úcty celé rodiny, ba dokonce společenství, jak jí sdělila dáma v purpurovém rouše. Byla tak laskavá, že usedla k Larisiným nohám, aby jejich oči byly ve stejné výšce. Proud informací byl poněkud zběsilý, ale dáma si pomáhala převodem celých obrazů do Charisiny mysli. Kupodivu to vůbec nebylo znepokojivé nebo náročné.

Zvláštní svět! Pojmy jako životní síla dosud patřily k okrajům Charisiných vědeckých zájmů. Řadila je spíš mezi pověry. Tváří v tvář Sereně byla jako omámená. Znovu v duchu viděla Mudrovy avantýry na Mustangu. Zorgové si tedy opravdu, doslova při sexuálních hrátkách dobíjejí baterie! Jejich ženy to sice nevyčerpá jako chudáka Serenu, ale svazek se starcem žádnou neláká. Ženy zůstávají věrné Domu, málokdy odejdou, dokonce ani po smrti muže ne. Dům vychovává všechny děti a ženy se potom podporují navzájem – pokud neodejdou do

jiného Domu. Někdy se to stane i starším ženám, protože Zorgové jsou plodní po celou dobu dospělosti...

Garašoš byl velmi příjemný pán a Charis s ním mohla mluvit o všem. Oslnili se navzájem. Nabídl jí, aby vstoupila mezi jeho žáky. Úžasná šance! Copak mohla odmítnout? Gern se

nijak nadšeně netvářil, dokonce v soukromí odlehlé chodby začal malou hádku. Ach jo, copak Charit není svéprávná? Vždyť schůzku se svým otcem upřesnil na čas po konferenci, která právě začala. Charit položila dlaň na lem výstřihu, který odhaloval, že se Gern v názorech na mužnou srst nijak nezměnil. Překvapilo ho to tak, že zmlknul a jeho srdce pod Charisinou dlaní se rozťukalo rychleji.

"Nechci být nevděčná, ale nemyslíš, že se mým pobytem spousta věcí vyřeší? Tady mi pomůžou zvládnout zbytek problémů a ještě se můžu UČIT! Moc mi chybí pořádné studium! Já si to nevymyslela, to tys mne na Mustangu nechal rozmazlit. Navíc je to ohromná čest, chápeš? Samotný Garašoš! Tohle nechci a nesmím odmítnout."

Gerna nepřesvědčila. Jako kdyby se mu rozum nějak zastavil na místě. Kdoví proč jí připadlo, že mu právě teď bohatě oplácí všeskeré útrapy. Jako by právě teď trpěl za jízdu na ponících i s úroky. Proč? Vždyť by mohl být rád, že se zbaví starostí?! Klidně mu hleděla do tváře, ale brzy byla nesvá. Asi bude zdravější odejít... Pokrčila rameny a vrátila se ke společnosti.

Odněkud se vynořil Mušra a poplácal přítele po rameni. Dal si na tom záležet, zacházel s ním jako se sobě rovným. Když Gern poklesl potřetí v kolenou, uznal, že si je jeho účasti dostatečně vědom.

"Dám ti na ni pozor, bude tu v bezpečí. Před Federály i před chlápky, co by jí motali hlavu. Ono sice takových týpků, jako jsi ty, moc není, ale ty vaše ženské... no, uznej, našel bys pro ni lepší azyl? Žádnýho cizince sem nepustíme, zůstaneš bez konkurence."

„Gern se podíval na Zorga a zkusil se ušklíbnout. Jenže Zorg evidentně věděl svoje, tak jen bezmocně mávl rukou. Mušra mlaskl:

„Člověče, vždyť teprv roztává, ke všemu nemá podle měření času ani osmnáct! Profesně je dospělá a starší, než my dva, ale osobnostně je děcko. Potřebuje čas a trochu volnosti. No, snad její dospívání nepotrvá dýl, než u našich krás."

Tomu se Gern kysele zasmál. Zorgov, mají pubertu plus mínus patnáctiletou. Byl čas odejít.

Za několik hodin v hlavní aule domu, pod centrální kupolí, Garašoš odvrátil zrak od velké obrazovky, z níž právě zmizela Gernova tvář. Dozněla poslední slova pozdravů a slibů, že se brzy vrátí. Velký Zorg zkoumavě pozoroval Charis, která přece jenom nezakryla svůj náhlý smutek. I oči se jí leskly.

"Ještě se může vrátit, není třeba vyčkávat celé ty měsíce. Odvede tě mezi své, mezi vyvolené, kam se nikdo neodváží přijít s úředními nároky na tvou další službu. Znáš ho. Sice idealista, ale jinak snesitelný. Na svůj druh. Náš způsob života ti může připadat příliš vzdálený, cizí a divný, vždyť i Serena si tu dlouho zvykala."

Mušrův otec měřil něco kolem dvou metrů čtyřiceti, takže se k vysoké Pozemšťance s prokvetlými vlasy musel hodně sklonit. Dotkli se po zorgském způsobu čely a Charis polkla. Ne, neměla předsudky, jenom by sama něco takového ráda poznala. Strašně moc. A je smůla, že zrovna na Chajnu k tomu měla určitě blízko. Z úvah ji vyrušil měkký Serenin hlas:

"Myslím, drahý, že své rozhodnutí dobře promyslela. Nemusí se již teď zavazovat na celý život. Smysluplné odloučení oběma prospěje. Možná Charis nechce, aby se nějak spoutaně cítil on."

Charis ulehčeně přikývla a manželé se na sebe usmáli. Jako by si mnohem víc řekli beze slov. Přítomný Mušra se ošil a podrbal pod hřebenem:

"Zdálo se, že na mě nekoukal moc vlídně, když jsem tě vítal! Rozhodně mám dojem, že na odpor k vesmířankám docela zapomněl. Vezmeš ho někdy na milost? Vždyť přiznej, že jenom trucuješ!"

Znám tě."

Zrudla. Mušrova snoubenka sklonila hlavu a káravě zatahala svého partnera někde vzadu dole na tunice. To dodalo Charis novou odvahu a také sílu ovládnout rozechvělý hlas:

"Opravdu tu chci studovat, vždyť máte úžasný, nádherný svět! Chci ještě poznat tolik nového! Tady si připadám jako normální tvor, nikdo se mě neštítí, třebaže ani do vašeho světa nepatřím.

Nebylo lehké uvědomit si a přijmout, že jako mutantka nejsem výkvět, nýbrž otrok. Že všechno někdo vypočítavě určoval, nadávkoval mi i míru rodičovské péče. Tak snadno mne dokázali zneužít... To končí. Poprvé se rozhoduju sama!

Víte o mně pořád víc, než já sama. Nepočítala jsem s nějakým životem vedle Gerna, ani nevím, co všechno by v něm mohlo být. Ostatně, Mušro, vidíš toho moc, vždyť se dodneška se ani neoholil, opičák! Pořád si jen hraje. Hm, jak ho znám, v tom domě na Chajnu pořád není dostatek horké vody ve sprše... Taková hloupost, vždyť by stačilo trochu myslet a vzít na milost solární ohřev!"

Společnost si vyměnila pobavené pohledy.

"Některé překážky jsou opravdu nepřekonatelné. Myslím, Charis, že ti stihnu předat většinu svého vědění."

Vůbec nechápala, co řekl Garašoš tak vtipného, že Mušra i jeho snoubenka prskají smíchy. Ach jo, sympatomimetika lizzardinů budou určitě mnohem srozumitelnější! Nervózně sáhla do kapsy a promnula lístky cubusu mezi prsty. Měla je v kapse všechny, tak jak jí je přinesl Gern na Krocanu, když se vzbudila. Ucítila jejich jemnou vůni. V tu chvíli jí bylo jedno, čím se společnost baví. Nejradši by se zavřela do své místnosti a pustila si záznam z rekultivací na Chajnu, který jí tu Gern nechal. Hm, nejspíš by měla věnovat víc pozornosti tomu, kde je. Společnost se chystala na další slavnosti a Charis se stáhla do zahrady. Pozorovala zdejší rostliny, vesměs jedlé lahůdky Zorgů, a chtě nechtě srovnávala se všemi, které viděla a dokázala osahat tam kdesi daleko.

Žije... Může žít tady i tam, možná dokonce na původní matičce Zemi. S hlubokou vděčností a láskou k tomu, kdo ji převedl přes smrtelné nebezpečí a vyvedl na

světlo... Cože?! Ach ne... vlastně ano. Zatracený Gern, zatracený Chajn, už se jich nezbaví!